

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இஃது

இரபத்தாறு ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற

தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

பது, சுசு.] விபவஸ்ர ஜப்பசி, கார்த்திகைய [இதழ், எ, அ.

பொருளடக்கம்

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்

(இது திருப்பாதிசிப் புலியூரில் கூடிய சைவ-மகாநாட்டில்
அவைத் தலைவராயிருந்து மறைத்திருவாளர் மறைமலை
யடிகள் நிகழ்த்திய பேருரை)

❖❖❖

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீஸஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

பொதுநிலைக்கழக குரு,

பல்லாவரம்

பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது;

12th., July 1929.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்]

[கான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

ஞானசாகரக் கையெழுப்ப நண்பர்க்கு

ஞானசாகர 14-ஆம்பதமத்தின் இவ் 7, 8-இதழ்கள் ஐந்துதிங்கள் சுழித்த இப்போது வெளிவருதற்கு இடையில் நேர்ந்த காரணங்கள் இவை: இப்போது கிளம்பியிருக்கும் பாழ்க்கொள்கைக்காரர்களின் கோட்டாடுகள், பொதுமக்களை மேல்நிலைக்குச் செல்ல வொட்டாமல் தடுத்தா, நல்லவைகளை எண்ணுதலிலுஞ் செய்தலிலும் முயற்சியில்லாமல் தீயவைகளை நினைத்தலிலுஞ் செய்தலிலுமே முனைந்துநிற்கும் அவர்களைப் பின்னுந் தீயதுறைகளில் எளிதில் வவந் திறத் தனவாய் இருத்தலின், அவை எங்கும் எளிதிற் பரவிவரலாயின. ஒருவரை நல்ல துறையிற் செலுத்துதல் மிக வருத்தமானது; அவரைத் தீய துறையிற் போக்குதலோ மிக எளிது. நம் சமயாசிரியர்கள் சந்தானாசிரியர்கள் மக்களின் இத்தீய இயற்கையினை யுணர்ந்தே, அவர்களின் மழுக்கிய அறிவுக்குப் புலனா த முழுமுதற் கடவுளின் திருவுருவ நிலைகளைத் தமது விளங்கிய அறிவால் நன்கு கண்டு, தாங்கண்ட அக்காட்சிகளைக் கல்லடிவாங்கலில் அமைத்து, அவை தம்மை அவர்கள் வழிபட்டு இறைவன்திருவுருவா எய்தமாறு, அவற்றைத் திருக்கோயில்களில் இருத்தி, அவற்றிற்கு நான் வழிபாடுந் திருவிழாவுஞ் செய்து அவர்கள் நலம் உறும்படி வைத்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் அடியோடு தொலைத்துக், “கடவுள் என்று ஒன்றில்லை; இவ்வாத அனைக் கோயிலிலுள்ள கற்சிலை செப்புச்சிலைகளில் உள்ளதுபோல் வைத்து வழிபடுதலுந் திருவிழாச் செய்தலுமெல்லாம் வீண்; கடவுள் தம் அடியவர்க்குச் செய்த அருள் வரலாறுகளைக் கூறுவதாகச் சைவர்களால் உயர்த்துப் பேசப்படும” (பெரிய புராணம்) முற்றும் பொய்; தேவராதிருவாசகங்கள் எவ்வோ கட்டிவைத்தவை; அவைகளை யெல்லாம் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தல் வேண்டும். மாக்கறியுணவக்கும் ஊன் உணவுக்கும் வேற்றுமையில்லை; எல்லாரும் ஊன் உணவு உண்டால்தான் வீரர் ஆகலாம். பெண்பாலார் கற்பு என்னும் அடிமை வாழ்வுக்கு அடங்கிநடத்தல் ஆகாது. ஆண் பெண் இருபாலாருந் தார்தாம் வேண்டியபடி நடத்தலே நல்லது. ஆங்கில அரசின் கீழ் அடங்கி நடத்தல் கூடாது; அவ் அரசை வேரற அழித்தல் வேண்டும்” என்று இவ்வாறெல்லாம் பொல்லாத கொள்கைகளைப் பொதுமக்கட்குப் புகட்டிப், பெருந்தீமையினை இப்பாழ்க் கொள்கைக் காரர்கள் எங்கும் பரப்பி வருகின்றார்கள். இவர்களின் இப்பொல்லா உரைகளைக் கேட்டுப் பொதுமக்களை யன்றிக் கல்வியறிவுடைய சிலருங்கூட மக்க் கெட்டுப்போய் விட்டார்கள். இங்ஙனத் தீயநெறியிற் செல்லும் மக்களை நன்னெறியில் திருப்பவேண்டிவது இன்றியமையாததாயிருத்தலால், ஆழ்ந்த கல்வியறிவாலும் நுண்ணுணர்வாலும் ஆராய்ந்து தெளியற்பாலவான இதை வன் இயல்புகளையும், அவன் தன் மெய்யடியார்க்கு அருள் செய்கற்பொருட் மேற்கொண்ட அருளுருவ வரலாறுகளையும், அவற்றைச் சிற்றறி வுடைய மக்கள் நன்குணர்ந்தலால் முறையிற் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய வழிகளையும், இறைவனது உண்மை நிலைக்கு மாறாகச் சைவசமயப் பகைவர்கள் சைவம் என்னும் பெயராத்கட்டிவிட்ட கதைகளின் பொய்ம்மையையும் விளக்க விரித்துக் கடவுள் நிலைக்குமாறான கொள்கைகள் சைவம்முகட என்னும் ஒருதூய் எளிய இனிய தனிச்செந்தமிழ் நடை யில் யாம் எழுதி வெளியிட வேண்டிவது இன்றியமையாத தாயிற்று.

மேற்காட்டிய பாழ்க் கொள்கைக்காரர் சொல்லக்கேட்டு உயிர்க்கொலை யாகிய கொடுத்திவினையைச் செய்து, ஊன் உணவு கொள்ளுவார் அடையக் கேட்டை எடுத்துக் காட்டிப் பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும் என்னும் எமது நூலின் 2-ஆம் பதிப்பை விரித்தெழுதி வெளியிட வேண்டி வதும் இன்றியமையாததாயிற்று.

இனி, அப்பாழ்க்கொள்கைக்காரரின் பாழ்த்த உரைகேட்டு மயங்கும் மக்க னுக்கு அம்மயக்கத் தீர்த்தற்பொருட்டும் சைவசமயத்தில் அச்சமயத்துக்கு உடன்பாடாகாத கொள்கைகளும் பொய்க்கதைகளும் அதன் பகைவர்களாற் பிற்காலத்தில் மிகவுஞ் சூழ்ச்சியாக நுழைக்கப்பட்டிருத்தலின் அவைதம்மைக் களைந்து சைவஉண்மைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளற் பொருட்டுத் திருப்பாடுநிப்புவழியில் ஒரு சைவமகாநாடு பெரியோர்களாற் கூட்டப்படுவதா

ஓம்

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்

பண்டை நாகரிக மக்கள்

இந்நிலவுலகம் எங்கணும் இருந்து உயிர் வாழ்ந்து வருகின்ற பலவேறு மக்கட் கூட்டத்தாரிற், பண்டைக்காலந் தொட்டு நாகரிகம் உடையராய் வாழ்ந்து வருவோர் மிகச் சிலரேயாவர். அச்சிலராவார்: எகுபதியர், பாபிலோனியர், சாலடியர், அசிரியர், யூதர், சீனர், பாரசிகர், ஆரியர், தமிழர், மெக்சிகர், பெருவியர் என்பவரே யாவர். இவருள் எகுபதியர் பாபிலோனியர் சாலடியர் அசிரியர் யூதர் என்னும் ஐம்பெருங் கூட்டத்தாரும் இவ் இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே மேற்கெல்லையில் உள்ள நாடுகளில் இருந்தோர் ஆவர்; சீனர் பாரசிகர் ஆரியர் என்பார் இவ் இந்திய நாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள மேருமலைப் பக்கத்திருந்து தெற்கும் மேற்கும் கிழக்குஞ் சென்று ஆங்காங்குக் குடிபுகுந்து வைகினோ ராவர்; தமிழர் என்பார் வடக்கே இமயமலையிலிருந்து தெற்கே கடலில் அமிழ்ந்திப் போன குமரிநாட்டின் எல்லை முடிய இருந்தோர் ஆவர்; மெக்சிகர் பெருவியர் என்பார் நடு அமெரிக்காவிலும் அதற்குச் சிறிது தெற்கேயுள்ள நாடுகளிலும் இருந்தோர் ஆவர். இப்பல வேறு மக்கட்கூட்டத்தாரின் நாகரிகவாழ்க்கையெல்லாம் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டிகட்கு முன்னமே நடைபெற்றன ஆகும். இவர்தம் வாழ்க்கையின் வரலாறுகளை நாம் உள்ளபடி உணரல்வேண்டுமாயின், இவர்கள் பண்டைநாளிலே கட்டிவைத்த குவிந்த கோபுரங்களும், நிலத்தின்கீழ்ப் புதைத்த அரண்மனைகளும், அவற்றின் சுவர்களிலுங் களிமண் பலகைகளிலும் பொறித்து வைத்த அரசர் வரலாறுகளும், அவர்கள் இயற்றி வைத்த தூல்களுமே அதற்குக்கருவியாய் இருந்து உதவுகின்றன. இவற்றின் உதவிகொண்டு இப்பண்டைமக்களின் நாகரிக வர

லாறுகளே நாம் ஆராய்ந்து பார்க்குங்காற், சீனர் பாரசிகர் ஆரியர் என்னும் மூன்று வகுப்பாரைத் தவிர மற்றையோரின் நாகரிக வாழ்க்கை ஏறக்குறைய ஒத்த நிலையினதாய்க் காணப்படுகின்றது.

எகுபதியர், பாபிலோனியர், சாலடியர், அசீரியர், யூதர் என்னும் மேனாட்டு நாகரிக மக்கள் வகுப்பினரில் எகுபதியரின் நாகரிகவாழ்க்கையே, ஏனெனில் எல்லார்தம் நாகரிக வாழ்க்கையினும் மிக்க பழமையுஞ் சிறப்பும் உடையதாக நுவலப்படுகின்றது. இற்றைக்கு எண்ணுயிர ஆண்டிகட்கு முன்னமே இவ் எகுபதியர் அரசியற் துறையிலும், ஒப்புரவு வாழ்க்கையிலுஞ், சமயஉணர்ச்சியிலும், நாடு நகரங்கள் அமைப்பதிலுந், திருக்கோயில்கள் கட்டுவதிலும், ஏனென நாகரிக மக்களெல்லாருங் கண்டு திகைக்கத்தக்க அத்தனை திறமையும் அறிவும் செல்வமும் படைத்திருந்தனர் என அவர்தம் நாகரிக வரலாற்றினை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த ஓர் ஆசிரியர் (Brugsch Bey) பகர்கின்றனர். இங்ஙனம் எண்ணுயிர ஆண்டிகட்டு முன்னமே நாகரிக வாழ்க்கையில் தலை சிறந்து நின்றவராகச் சொல்லப்படுதற்கு ஏற்ற மெய்ச்சான்றுகள் வாய்த்தபண்டை நாகரிக மக்கள் எகுபதியரைத் தவிர வேறெவருமில்லை யென்பதே வரலாற்று நூலாசிரியர்களின் முடிபாயினும், எகுபதிநாட்டில் தேறல்பஹ்ரி (Der-el-bahri) என்னும் ஊரின் கண் உள்ள அஷ்தாப் (Hashtop) அரசியின் கோயிற் சுவர்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓவிய எழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் “இவ்எகுபதியர் தென்கடலகத்துக் குமரிநாட்டிலிருந்த பாண்டி (Punt) தேயத்திலிருந்து சென்று நிலயாற்றங்கரைக்கட் குடியேறினர்” என்பது விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.* இச்சிறந்த பழங் கல்வெட்டுச் சான்று கொண்டும், இங்ஙனமே சாலடி நாட்டின் கண் அகழ்ந்துகண்ட சாலப்பெரிய அரண்மனைகள் கொயில்களிற் கிடைத்த களியண் பலகைகளிற்

* See H. S. Olcott's Lecture on 'India : Past, Present, and Future,' and Prof. G. Rawlinson's Ancient Egypt, p. 181.

பொறிக்கப்பட்டுள்ள வரலாறுகளாற் புலனாகுந் தமிழ்ப்பெயர்கள் கொண்டும், அவற்றோடு உடனகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுத் தேக்குமரத் துண்டங்கள் இற்றைக்குத் ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் சாலடியரது ஊர் என்னுந் தலைநகரிற்கட்டப்பட்ட அவ்வரண்பனைகளிற் காணப்பட்டமை கொண்டும்,* இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகளின் முன் இயற்றப்பட்ட விவிலிய நூற்பகுதியில் 'மயிற்றோகை,' 'அகில்' முதலான செந்தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுதல் கொண்டும்†, ஆரிய மொழி இருக்குவேதத்தும் பழந்தமிழ்மொழித் தொல்காப்பியத்துங் காணப்படுங் குறிப்புகள் கொண்டும் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளின் முன்னரேயே நாகரிக வாழ்க்கையில் தலைசிறந்து நின்றார்கள் என்பதும், அத்தமிழ் மக்களின் வழித்தோன்றிச் சாலடி, எதுபதி முதலான மேனாடுகட்குச் சென்று ஆங்காங்குத் தமது நாகரிகவாழ்வனை நாட்டிய தமிழ்வழி மக்களே சாலடியரும் எகுபதியரும் அவர்க்கு இனமான ஏனை மேனாட்டு மக்களும் ஆவரென்பதும் நன்கறியப்படும்.

இனி, நடு அமெரிக்காவிலுந் தென் அமெரிக்காவிலும் எழாயிர ஆண்டுகட்குமுன் உயிர்வாழ்ந்த மக்களுந் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்றவர்களே என்பதற்கு வேண்டுஞ் சான்றுகள் புலனாப் வருகின்றன‡. இங்ஙனந் தமிழ்நாட்டிலிருந்த மக்களின் வழித் தோன்றல்க ளாகவோ, அல்லதவரோடும் அவர் தம் வாழ்க்கையோடுந் தொடர்புடையராகவோ காணப்படும் இப்பண்டைமக்களின் நாகரிக வாழ்க்கையின் வரலாறுகள் அத்தனையுஞ் சிறிதேறக் குறைய ஒத்த தன்மையவாய் இருத்தல் பெரிதும் வியக்கற் பாலதொன்றும்.

* See Z. A. Ragozin's Vedic India, pp. 305—307.

† Dr. Caldwell's A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, pp. 88. 89.

‡ See Prof. Konrod Haebler's article in Harnsworth's History of the World, from p. 5675.

நாகரிகம்

நாகரிகமானது அகமும் புறமும் என இருதன்மைப் படும். அவற்றுள் அகநாகரிகமானது ‘அன்பு’ என்னும் நெகிழ்ந்த இயற்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்வது. மற்றுப், புறநாகரிகமோ ‘செல்வம்’ என்னும் வன்பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்வது. அகத்தே நடைபெறும் அன்பொழுக்கம் மேன்மேல் ரஉம் பெற்று வளர்தற்குப், புறத்தே யுள்ள செல்வம் உதவி செய்யும் முறையில் ஒழுகும் மக்களிடத்தே தான், அகநாகரிகமும் புறநாகரிகமும் ஒன்றோடொன்று மாறு கொள்ளாதாய் ஒருங்கொத்து, அம்மக்களுக்கு இம்மைமறுமை இன்பங்களை நிரம்ப ஊட்டி, அவர் தம்மை மங்கா நிலையிற் பொங்க வைக்கும். அவ்வாறு அகவொழுக்கமான அன்பு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியாமல், உயிரினைப் புனிதப்படுத்தும் அன்பு சென்ற வழியே தான் செல்லாமல், எல்லா நிலைகளினும் மேம்பட்ட நிலைக்கண் வைகும் அன்புக்குத் தான் அடங்கி நடவாமல், தான் பெருகுதற்கு அன்பினை ஒருதுணையாகப் பயன்படுத்தித், தான் முன் செல்லுஞ் செலவுக்கு அன்பினைப் பின் செல்லவைத்து, அன்பு நிற்பற்கு உரிய உயர் நிலையில் தன்னை ஏற்றிவைத்துத், தான் நிற்பற்குரிய கீழ் நிலையில் அன்பை இறக்கி வைத்துப், புறநாகரிசப் பொருளாகிய செல்வமானது தன்னை மறந்து கூத்தாடு மாயின், அங்ஙனம் அது கூத்தாடுதற்கு இடங் கொடுக்கும் மக்களிடையே அகநாகரிகமும் புறநாகரிகமும் ஒன்றி னொன்று முரணி, அவர் தாம் இம்மை யின்பங்களையும் பெற வொட்டாமல் அவர்க்குப் பெருந்துன்பங்களை மலைபோற் பெருக்கிச், சில நூற்றாண்டுகளில் அவர் தம்மை இருந்த இட முந் தெரியாமல் மறைய வைக்கும். முன் நிற்க வேண்டிய அன்பு பின் நிற்கவும், பின் நிற்கவேண்டிய செல்வம் முன் நிற்கவும் முறை மாறினமையா லன்றோ தமிழ் மக்களோ டொத்த பழம் பெருஞ் சிறப்பினையுடைய எகுபதியர், பாபிலோனியர், சாலடியர், அசிரியர், ஆரியர், மெக்சிகர், பெரு வியர் முதலான மக்கட்பிரிவினர் அடியோடு மாய்ந்து போய் தோடு, அவர் வழங்கிய மொழிகளும், அவர் வகுத்த எழு

நிலைமாட நகரங்களும் ஒருங்கே அழிந்தொழிந்தன! அவ ரெல்லாம் அவ்வாறொழியவுந், தமிழ் மக்கள் மட்டுமே அன்று தொட்டு இன்றுகாறும், அவ் வுயர்நிலையினின்று சிறிது சிறிது வழுவினும், முற்றும் அற்றொழியாது, ஏறக்குறையத் தமது பண்டைச் சிறப்பின்கண் நிலை பெற்ற சான்றோர் சிலரையா யினும் இன்னும் உடையராய் உயிர் பிழைத்து நிற்கின்றனர்; அவர்வழங்கிய தமிழ்மொழியும் அம்மொழியில் இயற்றப் பட்ட அரும்பெருநூல்களும் ஏனைப் பண்டை மொழிகளைப் போல், அம்மொழி நூல்களைப்போல் இறவாது வரவர உயிர்ப் பெறி உலவி வருகின்றன.

தொல்காப்பியம்

எகுபதியர் சாலடியர் முதலான பண்டை மக்களின் நாக ரிக முறைகளை யுணர்தற்கு அரும் பெருஞ் சான்றுகள் கிடைத் தாற்போலத், தமிழ்ப்பழமக்களின் நாகரிக வரலாறுகளை அத் துணை உறுதியாய் அறிவிக்கும்பழைய மெச்சான்றுகள் கிடைத் திலாமையின் அறியாமைப் பேரிருளிற்கிடந்து துன்புற்றநாம், மூன்று திங்கள்காறும் ஒளி சிறிதும் இல்லாத் திணியிருளிற் கிடந்து பெரிது வருந்திய இந்நிலைவுகத்து வடமுனைக்கண் உள்ள மக்கள் அம் முழுவிருட் காலக்கழிவிற் சுடர்ந்து பேரொளி வீசி வானின்கட்டுலங்கும் புத்தப் புதிய ஒரு பெரு மின்னொளியினைக் கண்டு மகிழ்வதொப்ப, நம்முன்னோரின் அறிவுப் பெருவெளியில் அறிவொளி வீசுத் திகழாநின்ற தொல்காப்பியம் * என்னும் முழுமுதல் நூலின் காண்டகு தோற்ற விளக்கத்தினைக் கண்டு களிப்பெய்துதற்கு உரியேம் அல்லேமோ? மற்றைப் பண்டை மக்களின் நாகரிக வரலாறு களை முற்றும் உணர்தற்குக் கருவியாகாமல் அவற்றுள் ஒரு சிலவே யுணர்தற்குக் கருவியாய்க் கிடைத்த அவர்தங் கட டிடங்களும் அவற்றிற் பொறித்த கல் வெட்டுக்களும் போற் குறைபாடுடைய தன்றாய், நம் அருந்தமிழ் மக்களின் பெருந் திரு நாகரிக வரலாறுமுற்றுமெடுத்து முடியக்கூறும் முழுமதி

* இதன் கால ஆராய்ச்சியினை 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் எமது விரிந்த நூலிற் காண்க.

யாய் ஒளிரும் நம் தொல்காப்பிய நூலின் ஒல்காப் பெரு
மாட்சியினைக் கண்டு களிக்குந் தவம் உடையேம் அல்லமோ!
இற்றைக்கு ஆரூயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே, ஏனை நாகரிக
மக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் புற நாகரிகச் செல்வ மயக்கிற்
கிடந்து தம்மையும் உணராமல் தாம் பிழவியெடுத்த நோக்கத்
தையும் உணராமல் தம்மையும் உகைத்தையும் படைத்த தலை
வனையும் அவன்றன் திருவுளக் குறிப்பினையும் உணராமல்
வாணனை வீணாநாய்க் கழித்த அஞ்ஞான்று, அப்புற நாகரிக
மினுக்கினை அகநாகரிக அன்பொழுக்கப் பேரொளியின் முன்
விளக்கமறச் செய்து, நம் முதுமக்களைப் பேரன்பாம் இன்பப்
பெருக்கிற் படிவித்த ஒப்புயர்வில்லா பெய்ப்பெருந் தொல்
காப்பிய நூற்றெய்வமாட்சியினைக் காண்டொறுங் காண்டொ
றுங் களிப்பெய்துதற் குரியம் அல்லமோ! இத்துணைச் சிறந்த
தொல்காப்பியத் தெய்வ முதல்தூல், புற நாகரிகத்தை அக
நாகரிகத்தின்கீழ் அடக்கிச், சாயம் அற்ற செல்வப் பொரு
ளுக்கு அன்பின் எழில் தலங்கு சாயம் ஏற்றி, உயிரற்ற எற்பு
டம்பு போல்வதாகிய செல்வத்திற்கு அன்பென்னும் உரங்
களார் உயிர் புகுத்திப், புற நாகரிகத்தை அக நாகரிகத்தின் வழி
நடத்தி, நம் பண்டைத் தமிழ் மக்களின் ஒண்டமிழ்க்
கொள்கையினை ஆய்ந்தாய்ந்து விளக்கிய அருர்பெரு வகைமை
யினை அடைவே சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

இன்பமும் பொருளும் அறனும்

இந்நிலவுலக வாழ்க்கையில் மக்களெல்லாரும் அடைதற்
குரிய உறுதிப்பொருள்களை இன்பமும் பொருளும் அறனும்
என்னும் மூன்றாக வகுத்து அம்மூன்றும் பிரிவின்றிக் கலந்த
அன்பினால் ஊடுருவி நிற்பல் வேண்டுமென்பது தெளிவிப்பார்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றங்கு

அன்பொடுபுணர்ந்த ஐந்தினை மருங்கின்” (களவியல், க.)
என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளிச் செய்தமை பெரி
தும் நினைவிற்பதிக்கற்பாலதாகும். தொல்காப்பியத்தோடொத்த
பழமை வாய்ந்த இருக்கு எசுர் சாமம் முதலிய ஆரிய நூல்
களினாசல், அல்லது ஏனைப்பழைய மக்களின் நூல்களினாசல்,

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்னும் இம்மூன்றும் அன்பின் வழியே அடையப் படுதல் வேண்டுமென துவலப்படாமையினை உற்றுணர்ந்து பார்ப்பவர்க்கே, அம்மூன்றும் அன்பொடு புணர்த்து அடையப்படுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்துரைக்குந் தொல்காப்பியனார்தம் உரைப்பொருண் மேன்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். தொல்காப்பியனார் வழிவந்த ஆசிரியன்மாரில் தலைசிறந்தவரான தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு” என்றும்,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கைப்
பண்பும் பயனும் அது”

என்றும் அருளிச் செய்தமையும், அவர்க்குப் பின் வந்த சைவ சமயாசிரியரும், சைவ நாயன்மாரும், அவர் தமக்குப் பின் இற்றைஞானு வரை இராமலிங்க அடிகள் ஈழக வந்த சைவப் பெரியாரும் எல்லாம் அன்பொழுக்கத்திற்கே தலைமை தந்தமையும் ஒரு தொடர்பு படுத்து நோக்குவோமாயின், தொன்று தொட்டு இன்றுகாறும் நம்மமிழ்மக்களின் வாழ்க்கையானது அன்பொழுக்கத்தினையே அச்சாணியாய்க் கொண்டு நடைபெறுவதென்பது தெளியப்படும். இதனைச் சைவசித்தாந்த நூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியாரும்,

“அன்பேஎன் அன்பேயென்றன்பால் அழுதாற்றி
அன்பே யன்பாக அறிவழியும் — அன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சுவாரச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்”

என இறைவனை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடுகள் அத்தனையும் உண்மையன்பின் புற நிகழ்ச்சிகளாகக் செயற்பாலதனை வற்புறுத்தா நிற்கின்றது.

இன்பநிலை

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மக்களடைதற்குரிய உறுதிப் பொருள்கள் மூன்றில் ‘இன்பம்’ என்பதனை முன் வைத்துக் கூறிய துட்பம் இன்னதென நாம் ஆராய்ந்தறிதல்

வேண்டும். பிறவியெடுக்கும் முன் தம் வீழ்வு அறிவு செயல்கள் முழுதும் மறைவுண்டு துன்புற்றும், அன்னையின் வயிற்றிற் கருவாய்ப் புகுந்து பிறவி பெடுக்கின்ற காலத்து அங்கே மல நீர்ப் பைகளால் நெருக்குண்டு அகட்டுத்தீயினால் வெதும்பிப் பலவாறு துன்புற்றும், பின்னர் அன்னை வயிற்றை யகன்று பிள்ளையாப்ப் பிறந்து பல்வகை நோய்களாலுந் தம்மைச் சூழ உள்ளார் செய்யுங் கொடுமைகளாலும் பெரிது துன்புற்றும் இங்ஙனமாகப் பிறவிக்கு வரும் முன்னே யிருந்து பிறவியெடுத்து இளமைப் பருவத்தை எய்துங்காலும் மக்கள் எல்லாரும் படுங் கொடுந் துன்பத்திற்கு ஓர் அளவெயில்லை. இவ்வாறு துன்பத்திலேயே பழகுவரும் ஏழைமக்களாகிய நாம் இன்பத்தின் இயல்பு இன்னதென ஒரு சிறிதாயினும் பழகியறிந்திலமாயிற் பேரின்பப்பேற்றை அடைதற்கு நம்பால் விருப்பம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாதன்றே. எந்நேரமும் துன்பத்திலேயே கிடந்துழலும் மக்களில் எத்தனைபேர் இவ்வுலக வாழ்க்கையினை வெறுத்து ஐயோ தம்முயிரைச் சடுதியில் மாய்த்துக்கொள்கின்றனர்! மண்டைவலி வயிற்றுவலி இடுப்புவலி முதலிய கொடுநோய்களால் ஓவாது துன்புற்றுத் துடிதுடிப்போரிற் பற்பலர் தம்முயிரைத் தாமாகவே மாய்த்துக் கொள்ளுதலை அடுத்தடுத்துச் செய்தித் தாள்களால் அறிந்து திகில் கொள்கின்றனம் அல்லமோ! நல்வினை வயத்தாற் சுவைபான உணவுகளை யுண்டுங், கண்ணாற்ப் பலகாட்சிகளைக் கண்டும், இனிய இசைகள் அரிய விரிவுரைகள் கேட்டும், அரும்பெரு நூல்கள் கற்று அறிவு தெளிந்தும், நறுமணம் அனைந்தும், இவ்வாறெல்லாம் ஐம்புலன்களின் வாயிலாக வரும் பலதிற இன்பங்களை நுகர்ந்து மகிழ்தலினற்றான், மக்களுயிர் இளமைப் பருவம் எய்தும் வரையிலாவது இந்நிலவுலகத்தே நிவவுகின்றது! நாம் பிறவியெடுக்கும் முன்னமே இறைவன் இவ் ஐம்புல இன்பங்களைத் தரும் பல்வகைப் பண்டங்களை இங்கு அமைத்து வைத்தினாயின், நாம் ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் இங்கே உயிர்வாழ்தல் இயலுமோ? கூர்ந்து பார்மின்கள் அன்பர்களே! இவ்வைம்புல நுகர்ச்சிப் பொருள்

களும் வாய்ப்பாக நன்கு அமைக்கப்பட்டிருத்தலினாலே தான் பலகோடிக் கணக்கான பல்வகை மக்கட் பிரிவினர்தம் உயிர்வாழ்க்கையும் இந் நிலவுலகத்தின்கண் ஆங்காங்கு நடைபெறுநிற்கின்றது.

இனி, ஐம்புல நுகர்ச்சிகளால் வரும் இன்பத்தளவில் மக்களுயிர் அமைதி பெறுங்காலம் எவ்வளவு? பெண்மக்களாயின் மங்கைப்பருவம் எய்தும் வரையிலும், ஆண்மக்களாயின் இளமைப் பருவம் எய்தும் வரையிலுமே. மற்று, அப்பருவம் வந்த அளவிலே, அதுகாறுங் காணக்கிடையாவெறொரு மகிழ்ச்சிக் கிடமாம் வேறொரு புது தேயத்தைக் கண்டாலொப்பப், புதியதோர் இன்ப உணர்ச்சி வரப்பெற்று அவ்விற்பத்தைப் பெறுதலில் இருவருயிரும் பெரு வேட்கையும் பெருமுயற்சியும் உடையவாகின்றன. அது வரையில் நுகர்ந்துவந்த ஐம்புல இன்பங்க ளெல்லாம், இப்போது தோன்றாநின்ற இப்புதிய இன்பத்தின்முன் நில்லாவாய், அதனிற ருழந்தவாய், அதனைப் பெருதவழி அதனால் ஏக்கமுறு வார்க்குத் துன்பந்தரும் பெற்றியவாய் மாறிவிடக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு இளமைப்பருவத்தில் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலார்க்குந் தோன்றுவதாகிய இன்ப வுணர்ச்சியானது, அழகு அறிவு நல்லியற்கையினால் உந்தப்பட்டு எழும் அன்பின் வயமாகி ஒருவரை பொருவர் இன்றியமையாராய் ஒருங்கு பொருந்தும் ஆண் பெண் மக்களுக்கு அவ்விழுமிய காதலிற்பத்தினைஊட்டி, அவரது வாழ்க்கையைத் தாய்மை செய்து அதனைப் பெரிதும் பயன் படச் செய்வதாகும். இக்காதலிற்ப உணர்ச்சி தோன்றுதற்கு முன்னெல்லாம் பிள்ளைமைப் பருவத்திலுள்ளார் தாந்தாம் பெற்ற ஐம்புல இன்பப் பொருள்களைத் தாந்தாமே நுகர்வதிற் கருத்துடைய ஈன்றித், தம்மோ டொத்த மற்றைப் பிள்ளைகட்கு அவற்றை எளிதிற்கொடார்; தாம் நுகர்ந்து மிஞ்சிய மிச்சச் சதங்கு வேண்டா திருந்தால் மட்டும், அதனை ஏனைச் சிறுவர்க்குக் கொடுக்க ஒரோவொருகால் மனம் ஒருப்படுவர்; என்றாலுந், தாம்

நுகர்ந்து கழித்த மிச்சத்தையும் பிறர்க்குக் கொடுக்க மனம் இசையாத சிறுரே உலகத்திற் பெரும்பாலார். இவ்வாறாகத், தன்னலம் ஒன்றே கருதும் பின்னோமைப் பருவந்தாண்டி, இளமைப் பருவம் புகுந்து, காதலின்ப உணர்ச்சி வயத்தராய் ஓராண்மகனும் ஒருபெண்மகனும் ஒருவர்பா நொருவர் மிக்க அன்பு மீதாரப்பெற்று ஒருங்கு பொருந்திய காலந்தொட்டோ, கணவனாயினான் தன்னலங் கருதுதல் விட்டுத் தன் மனைவியின் நலங் கருதுவானாய், அவட்கு வேண்டும் நுகர் பொருள்க ளெல்லாம் கொகுத்துக் கொடுக்கும் பொருட்டு முயலும் பல் வகை முயற்சிகளால் உலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன் படுகின் றான்; அங்ஙனமே மனைவியாயினான் தன்னைப் பேணுங் கருத்தைவிட்டுத் தன் கணவனையே தன்னுபிராகக் கருதி அவனை ஓம்புதலிலுந், தம் அன்பின் சேர்க்கையாற் பிறக்கும் இன்பக் சூழவிகட்குத்தான் வரைந்து வைத்தவைகளை யெல் லாங் கொடுத்து அவரைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் போற்றி வளர்த்தலிலும், அரு-நொழுக்க முடைய அறவோர்க்கு வேண்டிவ கொடுத்தலும் அன்பொழுக்கமுடைய அந்தணை காத்தலுந் துறவினரை ஏற்று அவர்க்குத் தொண்டு புரி சலும் விருந்துவருவாரை ஓம்புதலுமாகிய அறம்புரி வாழ்க்கை யிலுந் தலைதின்று இம்மண்ணுலக வாழ்க்கையினை விண்ணுலக வாழ்க்கை யெனப் புனிதமாக்கித் தானும் மிகப் பயன்படுகின் றான். பார்மின்கள் அன்பர்களை! இங்ஙனம் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலாருங் காதலின்ப உணர்ச்சி வயத்தராய் ஒருங்கு இயந்தமையாலன்றே, அவர்தாமும் இன்புற்றுப் பிறரையும் இன்புறுத்திப், பிறவிக்கு வராமல் அருவநிலையில் அறியாமையால் விழுங்கப்பட்டுக்கிடந்த உயிர்கள் உருவநிலை யில் சம்பாற் பின்னோகளாய்ப் பிறவியெடுத்து அறிவும் இன்ப மும்பெறப் பேருதவிபுரிந்து அவ்வாற்றால் இறைவன்றன் அருட் செயற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாய்ப் பயன்பட்டு வருகின்றனர். இக்காதலின்ப உணர்ச்சியும் அதற்கேற்ற அமைப்பும் பக்கங் பால் இல்லைபாயின், இவ்வுலகம் எங்கே! இவ்வுலகில் நடை பெறும் ஒழுக்கங்கள் எங்கே! யார் எவர்க்கு உறவு! யார்

எவர்க்குத் துணை ! எல்லாம் வெறும் பாழாய் முடியுமன்றோ ? எவ்வாற்றால் ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் இக்காதலின்பமானது உடம்புக்கு உயிர்போல்வதாய், இருள்நிறைந்த இரவில் இருள்கற்றும் முழுமதி போல்வதாய்ப், புற்பூண்டுகள் முதல் நிலையிற் பொருள்களும் விலங்கு புள் மக்கள் முதல் இபங்கியற் பொருள்களும் அறிவும் முயற்சியும் பெறச் சுடரொளி பரப்பும் ஞாயிறுபோல்வதாய், அறியாமையாற் சினத்தாற் பொருமையால் இறுமாப்பால் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவதல் இல்லாத மக்களை அளவளாவப் புகுத்தும் இறைவன்றன் அருள்விளக்கம் போல்வதாய் முதன்மை பெற்று வயங்குதல் கண்டன்றோ தவத்தான் முற்றுணர்வு வாய்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “இன்பமும் பொருளும் அறனும்” என இன்பத்தை முதல்நிலைக்கண் வைத்து ஒதுவாராயினார்.

இம்முதலாசிரியர்க்குப் பின்வந்த தமிழாசிரியர்கள், உலகியல்லொழுக்கத்திற்கு முற்றும் மாறான பொளத்த சமண் சமயக் கொள்கைகளாற் சிறிது சிறிது ஈர்ப்புண்டு.

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம்போல”

என அறத்திற்கே முதல் நிலை கூறினாராயினும், திருவள்ளுவனாரும் அறத்தை முன் வைத்துப் பொருளை அதன்பின் வைத்து இன்பத்தை இறுதிக்கண் வைத்து நூல் செய்தாராயினும், இன்பத்தை ததலியன்றி அறஞ்செய்வாரையும் பொருள் செய்வாரையும் யாண்டுங் கண்டிலமாகலின், தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முதல்வைத்த முறையே மக்களியற்கையொடு பொருந்துவதாதல் நன்கு துணியப்படும். தமது காலப் போக்கினை யொட்டிக் திருவள்ளுவனார் அறத்தை முன்வைத்து இன்பத்தை இறுதிக்கண் வைத்து நூலியற்றப்புகுந்தனராயினும், இன்பத்தை வாயிலாக்கொண்டன்றி அறனும் பொருளும் நடவாமையன்குணர்ந்தன்றே அவர் அறத்தை இல்லறந்திறவறம் என இரண்டாகப் பகுத்துக், காதலின்பத்தின் வழிப்படுவதாகிய இல்லறத்தையே முதற்கண் வைத்து நூல் அருளிச் செய்தனர். இவ்வாற்றால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கொண்டமுறையே

நன்முறையென்பது திருவள்ளுவனுக்கும் உடம்பாடாதல் பெறதும். இஃது அவர் இல்லறவியலின் முதலதிகாரத்தில்,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கைப் பண்பும் பயனும் அது”

என அன்பை முன்வைத்து அறனை அதன்பின் வைத்துத் தெளித்தோதியது கொண்டும் இனிது பெறப்படும்.

இன்பம் அன்பினால் நிகழ்வது: கற்பு

இத்துணைச்சிறந்ததாகிய இன்பவாழ்க்கை அன்பினால் உந்தப்பட்டே நடைபெறல் வேண்டுமென முதல் ஆசிரியர் வலியுறுத்தியவாறு போலவே, தெய்வத்திருவள்ளுவரும்,

“அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத் தின்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு”

என்று உடம்பாட்டானும்,

“அன்பகத்தில்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாந்கண் வற்றன் மரந்தலிரித் தற்று”

என்று எதிர்மறையானும் அன்பின் இன்றியமையாமையினை விளங்க வைத்து காண்க. மதுரைக் கடைச்சங்க காலத்துக்கும் முன்னே பண்டைச்செந்தமிழ்க் காலத்திருந்த குன்றம் பூதனார் என்னும் நல்லிசைப் புலமை மலிந்த சான்றோருந்தாம் முருகவேள்மேற்பாடிய “இருநிலந் துளங்காமை” என்னும் பரிபாடலிலும்,

“நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர் கேண்மின் சிறந்தது
காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது”

என்று காதலின்பத்தின் மாட்சி தெரித்து, அவ்விற்பனுகர்ச்சி இறைவனது தண் பரங்குன்றத்தின்கண் நிகழுமாற்றின் வைத்து அதனை விரித்துப்பாடினார்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! உலகிய லொழுக்கத்திற்கும் இறைவன் திருவடிப் பேற்றிற்கும் ஆணுவேர்போல் இருப்பதாகிய இவ் இன்பவொழுக்கமானது மெய்யன்பின் வழி நடக்குமாயின் அப்போதுதான் அது ‘காதலின்பம்’ என

உயர்த்துப் பேசப்படுமென்பதும், அஃது அங்ஙனம் அன்
பின்வழி நடவாதாயின் இழிந்த காமம் என இழித்துப் பேசப்
படுமென்பதும் நம் செந்தமிழ்த் தெய்வ ஆசிரியர் எல்லார்க்
கும் ஒத்த முடிபா யிருக்கின்றன. ஏனென்றால், ஓராண்டக
னும் ஒரு பெண்மகளுந் தம்மில் ஒருவரை யொருவர் உயிர்
போற் கருதி நிரம்பிய அன்பால் ஒழுகினுலன்றிப், பெண்பா
லார்க்குக் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறுது; கற்பொழுக்கம் நிலை
பெறுதாயின் நன்மக்களைப் பெறுதலும் உளதாகாது; உலகில்
ஒருவரோ டொருவர் அமைதியாயிருந்து வாழாமற் பகைமை
யுஞ் சினமுங்கொண்டு அல்லல் உழப்பர்; அதனால் நெய்வ
நம்பிக்கையுந் தெய்வவணக்கமும் இல்லையாய்ப் போம்; எங்குங்
குடியுங் கொலைபுங் கொடுமையும் மலிந்து மக்கள் வாழ்க்கை
யானது சின்ன பின்னமாய்ச் சிதறிவிடும். இத்தகைய குடி கே
டானசெயல் ருஷியாபுதலானமேனாடுகளிற் பரவி அங்குள்ள
மக்களை நினைப்பினுங் கொடிய துன்பத்திற் படுத்துத் தேய்த்து
வரும் நிலையினைச் சிறிதாயினும் அமுந்தியறியவல்லார்க்கே, நம்
செந்தமிழ்த் தெய்வ ஆசிரியர் வற்புறுத்திச் சொல்லிய காத
லின்ப வாழ்க்கையின்னிழுப்பம் புலனாகாதிற்கும். மற்றுக், காத
லன்பின்வயமாகி மணங் கூடினார்க்கோ ஒருவரைவிட்டுப் பிற
ரொருவர்டேல் உள்ளஞ் செல்லாதாகலின், அவர்க்குக் கற்
பொழுக்கந் தானாகவே நிலைபெறும்; அவர்க்குக் கற்பொழுக்
கத்தினைக் கற்பிக்க வேறெவருமே வேண்டப்படார். அவர்,
தாம் காதல்கொண்ட அன்பரையன்றிப் பிறரெவரையுங் கருத
மாட்டாமையால், தம் கருத்தறியாமல் தம்பைப் பிற ரொரு
வர்க்கு மணம் புகுத்த எவரேனும் முனைகுவராயின், அவர்க்
குத் தமதுள்ளக் கருத்தைப் புலப்படுத்தித் தமது கற் பொழுக்
கத்தினை நிலைநிறுத்திக்கொள்வர்; அதுவும் வாயாதாயின் தம
துயிரையே துறப்பரன்றித் தமது கற்பிற் சிறிதும் வழுவார்;
தம்காதலர் இறந்து படிந் தாமும் உயிர் தாங்கார். இத் தன்
மையராகிய பண்டைத் தமிழ் மாதரின் கற்பொழுக்க மாட்சி
யினைப், பழந்தமிழ் நூல்களின்போந்த சில பாட்டுகளை எடுத்
துக்காட்டி விளக்குதும்; முதலிற் கலித்தோகை என்னும்

அரிய சங்க நூலிற் காணப்படும் ஒரு செய்யுளை இங்கெடுத்த
துரைப்பாப்:

‘சுடர்த் தொடிஇ! கேளாய்! தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதைபரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, இல்லிரே!
உண்ணுநீர் வேட்டேன் எனவந்தாற், கன்னை
அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் கடரிழாய்
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா வென்றாள், எனயானும்
தன்னை யறிபாது சென்றேன் மற்றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத், தெருமந்திட்டு
அன்னாய் இவனொருவன் செய்ததுகாண் என்றேனா,
அன்னை யலறிப் படர்தரத், தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கினான் என்றேனா, அன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பு அழித்துவிட, மற்றென்னைக்
கடைக்கண்ணாற்கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்
செய்தான் அக்கள்வன் மகன்”

[டஞ்

தன்னைப் பிறனொருவனுக்கு. மணம் பொருத்தக் கருதித்
தன் பெற்றோர் செய்யும் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு திகில் கொண்
டவளான அழகு மிக்க ஒருகற்புடை மங்கை, தான் ஒருவன்
மேற் காதல்கொண்டிருக்குங் குறிப்புத் தன்தோழிக்குப்
புலனாப்படி சொல்லுதலை இச்செய்யுள் எடுத்தியம்புகின்றது.
இதுகேட்டுத் தன் தலைவியின் காதற்குறிப்பறிந்த தோழி
அவடன் பெற்றோர்க்கு அதனை அறிவித்து அவள் காதலித்த
இளைஞனுக்கே அவளை மணங்கூட்டுவள். இதனை ‘அறத்தொடு
நிற்றல்’ என்பர் பொருளிலக்கணத்தில். இச்செய்யுட்பொருள்
வருமாறு:

“விளங்கா நின்ற தொடியணிந்த தோழி! என்மனத்
துள்ளதனைக் கேட்பாயாக! தெருவிலே நாம் மணலாற்
சமைத்து விளையாடுந் சிறிய வீட்டினைக் காலால் எற்றி
அழித்தும், நமது சுந்தலிற் செருகிய பூமாலையை அறுத்தும்,

வரிந்த நமது பந்தினை எடுத்துக்கொண்டோடியும் நாம் மனம் நோவத்தக்க குறும்புகளைச் செய்யும் அந்தச் சிறு பட்டிப்பையன், முன் ஒரு நாள் நம் அன்னையும் யானும் வீட்டின்கண் இருந்தேமாக, எம்பாற்போந்து, 'வீட்டில் உள்ளீரே! உண்ணப்படுந் தண்ணீர்க்காக விடாய் கொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்லிவந்து நின்றானுக்கு, அன்னையானவள் என்னை நோக்கிச் சுடரிழாய்! பொற்றகட்டாற்செய்த கரகத்தால் உண்ணுநீரை முகந்து சென்று வார்த்து அதனை அவன் பருகச் செய்துவா' என்று கூறினாள். கூறவே, யானும் அவனைப் பட்டிப்பையன் என்று நினையாமலே அன்னை சொன்னபடியே செய்ய அவன்பாற் சென்றேன்; ஆனால், அவன், வளையல் அணிந்த எனது முன் கையினைப் பிடித்திழுத்து வம்பு செய்யவே, யான் மனம் மருண்டு 'அன்னாப்! இவன் ஒருவன் செய்ததைப் பாராய்!' என்று கூவினேனாக, உடனே அன்னை அலறிக் கொண்டு என்பால் வருதலும், சடுதியில் யான் மனந்தெளிந்து 'இவன் உண்ணுநீரைப் பருகும்போது விக்கி வருந்தினான்' என்று அவன் செய்ததனை மறைத்து மொழிந்தேன்; அது கேட்டு அன்னையும் அவன் முதுகைப் பலகாலுந் தடவினள்; அப்போது என்னைக் கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி, மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவான மணத்தைக் கள்வனாகிய அவ்வினைஞன் முன்னமே செய்தான்; இதனை அறிவாயாக!"

பார்மின்கள் அறிஞர்களே! கற்பிற் சிறந்த இளைய தமிழ் மங்கை ஒருத்தி தன்னிளமைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளில் வைத்துத் தான் ஓர் இளைஞன்மேற் காதல்கொண்ட மையினை எவ்வளவு துட்பமாக, எவ்வளவு திறமையாக, எவ்வளவு மனக்கவர்ச்சியுண்டாகத் தான்கொண்ட அக்காதற் கற்பொழுக்கத்திற்குப் பழுதுவாசாமற் கூறுகின்றாள்! தான் ஏதும் அறியாப் பேதைப்பெண்ணாய் இருந்த காலத்திலேயே தன் உள்ளம் ஓரிளைஞன்பால் அன்பிற் பதிந்தமையும், தான் இழைத்த மணல் வீட்டினைக் காலால் எற்றியுந் தன் கூந்தலிற் செருகிய மாலையை அறுத்துந் தான் ஆடும் பந்தினை எடுத்துக் கொண்டோடியும் அவன் தான் வருந்தத்தக்க குறும்புகள்

செய்தும், அக்குறும்புகள் அத்தனையுந் தன்பால் வைத்த அன் பினாலேயே அவன் செய்தமையும், அதனால் அக்குறும்புகள் தன்மனம் நோவச் செய்தனபோற் றேன்றினும் உண்மையில் அவை தன்னை நோவச் செய்யாமையும், 'சிறுபட்டி' என அவனைத் தான் சுட்டுஞ் சொல்லே அவன்பால் தனக்குள்ள அன்பின் அறிகுறியாதலும், விடாய் கொண்டுவந்தானெனி னும் இளைஞனை ஒருவற்குத் தான் தனியேசென்று விடாய் தணித்தல் நானுடைய பெண்டன்மைக்கு ஏலாமையின் அன் னையுந் தானும் இருத்தக்கால் அவன் விடாய்த்து வந்தானென் றமையும், அங்ஙனம் அன்னையோடு இருந்தவிடத்தும் அன்னையின் ஏவுதலாலேயே தான் நீரேடுத்து அவன்பாற் சென்றமை யும், அவன் தன்பால்வைத்த காதற்சிழுமையால் தன்கையைப் பிடித்து வம்புசெய்யினும் அதற்கு எளிதிலே உடன்பட்டிருத் தல் அச்சமும் நாணமும் இயற்கையே வாய்ந்த தன் பெண் டன்மைக்கு ஏலாமையின் அதற்கிசையாது தான் அன்னை யைக்கூவியழைத்தமையும், அன்னை அருகுவந்ததும் அதுபற்றி அவனை அவள் சினவாமைப்பொருட்டு 'அவன் உண்ணுநீர் விக்கினான்' என அவன் செய்த குற்றத்தை அவன்மேலுள்ள காதலால் தான் மறைத்துமொழிந்தமையும், அன்னையும் அவன் றன் எழில்நலங் கண்டு அவன் விக்குதல் பொறாளாய் அவன் றன் முதுகினைத் தடவிக்கொடுத்தா னென்றமையும், அப் போது தான் செய்ததனை ஒரு குறும்பாக நினைந்து அவன் தன்னைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துச் சினந்தமையும் எல்லாம் அவ் அறிவுடைக் கற்பாசி எத்துணை நயமாகத், தன் உயர்ந்த பெண்டன்மைக்கு எத்துணை இசைவாக, இங்ஙனஞ் சின்னஞ் சிறிய பருவம் முதலே தான்கொண்ட காதற் கற்பொழுக்கம் எத்துணைச் சிறந்ததென்பது புலனாகக் கூறியிருக்கின்றாள் ! அத் துணைவிழுமிய காதற் கற்புடைத் தமிழ் மக்கள் வழிவந்த நாம் இவ் வருமையினைக் கனவினும் நனவினும் நினைந்து நினைந்து வியக்கற்பால மல்லமோ !

இத்துணைச் சிறந்த பண்டைத் தமிழ்மாதரின் காதற் கற் பொழுக்கத்தை எடுத்துரைக்கும் இத் தனித்தமிழ்ச்செய்யுள்

வழக்கும் பாராட்டற் பாவதா யிருக்கின்றது. வான்மதி மண்டில ஞாயிற்று மண்டிலங்களினும் மேலுயர்ந்து செல்லுங் கூட கோபுர மாளிகைகளைக் கற்பித்து, நேரிற் சென்று பார்த்தால் ஒரு சில குடிசைகளே யுள்ள ஓர் ஊரில் அக்கட்டிடங்கள் உள வாக மனக்கோட்டைகட்டி, அக்கட்டிடங்களின் மேல்கிக்குகளில் உள்ளவராக மாதர்களை இருத்தி, அம்மாதரின் முடிமுதல் அடிகளும் உள்ள ஒவ்வோர் உறுப்புகளையும் பற்பல செய்யுட்களால் ஆழகு படுத்திப் பாடி, இங்ஙனமே இன்னும் இல்லாத பொய்களை யெல்லாம் ஏராளமாய்ப் புனைந்து கட்டிச் சொல்லும் இக்காலத்தார் செய்யுள்வழக் கெங்கே! உள்ளவற்றை உள்ளவாறே எடுத்தியம்பிச், சிறிதும் பிழைபடா தெழுதிய ஒளிபம் போல்வதாகிய பழந்தமிழ்ப் புலவரின் செய்யுள்வழக் கெங்கே! இவ்விசண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைக் கம்பராமாயணச் செய்யுளோடு இக்கவித் தொகைச் செய்யுளைச் சிறிது ஒப்பிட்டு நோக்குவீர்களாயின் கன்கறிவீர்கள். அது நிற்க.

தமிழ் மாதரின் கற்பு

இனிப், பண்டைக் காதற் கற்பொழுக்க மாதர் தங்கணவர் இறந்து பட்ட ஞான்று, அவர்தம் பிரிவினை ஆற்றாராய் ஏங்கி உயிர்துறந்த நிகழ்ச்சிகளும் பல. இவ்வாறு நிகழ்ந்த தொரு நிகழ்ச்சி யினைப் புறப்பொருள்வேண்பாமாலையிற் போந்த,

“ஒருயிராக உணர்க உடன் கலந்தார்க்
கீருயிரென்பர் இடை தெரியார்—போரில்
விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வனையினுட்கும்
உடனே உலந்த துயிர்”

என்னுஞ் செய்யுள் கூறுநிற்கின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பிய ஞர் காலத்தில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல நிகழ்ந்தமையால் அவர் அவற்றிற்கு ‘மூதானந்தம்’ எனப் பெய ரிட்டு, அதன் இலக்கணமும் கூறினார். தன் காதற்கணவன் கோவலனை இழந்தகண்ணகி பட்ட துயரினை நீனைப்பிற் கன்னெஞ்சமுங் கரையு மன்றோ? அவள் தன் கணவனைக் கொலை செய்

வித்த பாண்டியனுக்கு அறிவு செருட்டிப் பதினான்காம் நாள் தன்னுயிரினைத் துறந்து தன்கணவனுயிரோடு வானுக்குசென்று ஆற்றருங் காட்சியினைக் குறவருங் கண்டன ரல்லரோ?

இனித், தன்கணவன் பூதப்பாண்டியன் மாய்ந்த ஞான்று அவனைப் பிரிந்த துன்பம் பொருளாய் அவன்றன் காதன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டுதீப்பாயச் சென்றவழி, அவ்வாறு செய்தலாகாதென விலக்கிய சான்றோர்க்கு அவன்,

“பல் சான்றீரே! பல் சான்றீரே!

செல்கெனச் செல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றீரே!

அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் தட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது

அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளைவெந்தை வல்சி யாகப்

பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்.

உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ ;

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டம

துமக்கு அரிதாகுக தில்ல ; எமக்கு எம்

பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பற

வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை

நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயும் ஓரற்றே”

என்று செய்யுளாகவே விடை கூறிய நிகழ்ச்சி நம் தமிழ் நங்கையரின் காதலன்பின் மாட்சியினை மலைமேல் வைத்த விளக்குப்போல் உலகெங்கும் விளங்கச் செய்கின்ற தன்றோ?

இவ்வாறுகத் தம் உயிரையும் ஒரு துருப்பாகக் கருதி நந்தம் தமிழ்ப்பெருமாட்டிமார் தம் காதலர் மடிந்த வழித் தாமும் உடன் மடியுமாறு அவரை அவ்வாறு ஏவியது எது? அவர்தங் கொழுனர்பால் வைத்த ஒப்புயர்வற்ற காதலன் பன்றோ? எனவே, மாதர்க்குச் சிறந்த கற்பொழுக்க மாவது அவர்தங் காதலன்பின் பயனாய் அவர்பால் இயற்கையில் உள தாவதே யன்றிப், பிறர்க்கு அஞ்சியும் பிறர் கூறும் அறிவுரை

கேட்டும் வருவதன் றென்பது புலனாகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் இயற்கை யொழுக்கமாய் வரற்பாலதாகிய கற்பிற்குக்காதலன்பு ஒன்றுமே சிறந்த ஏதுவா யிருத்தலைப் பல படியாலும் மக்க ளியற்கையில் வைத்து ஆராய்ந்து கண்டமையா லன்றோ ஆசிரியர் தொக்காப்பியனார் “இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை” என்று ஒதியரு ளினார். அம் முதலாசிரியர் வழிவந்த திருவள்ளுவர் முதலான சான்றோரும் அங்ஙனமே அஃது அன்பின் வழி நடக்கற்பாற் றென்று பண்டு தொட்டு இன்றுகாறும் வலியுறுத்திவந்திருக் கின்றன ரல்லரோ?

இஞ்ஞான்றை மனைவாழ்க்கை

ஆனால், இப்போது நடைபெறும் மனை வாழ்க்கை எத் தன்மையதாய் இருக்கின்றது? அஃது உலகிய லொழுக்கத் திற்கு உயிர்போல்வதாகிய காதலன்பின் வழிச் செல்கின்றதா? இல்லை, இல்லை, சிறிதுமே யில்லை. சாதவேற்றுமை யென்னுங் கொடிய தூக்குத் கயிறானது காதலன்பின் கழுத்தை இறுக்கி விட்டது; காதலன்பிற் சிறந்து மறுவற்ற மதிபோல் விளங்கத் தக்கவரான நம் பெண்மணிகளின் கற்பொழுக்கத்தை நிலை குலைத்து அதனைப் பழிபாவங்களால் மூடி விட்டது? எந்தப் பெண்மகளாவது தான்காதலித்த இளைஞனை மணங்கூட இடம் பெறுகின்றனளா? எள்ளளவும் இல்லையே. ஏன்? ஒரு சாதிக் குள்ளே தான், ஒருபது வீடுகளே யுள்ள ஓர் இனத்திலே தான் அவள் ஒருவனை மணக்கவேண்டும். அவள் கயல்மனை யொத்த கண்ணழகியா யிருந்தாலென்ன! கண்குருடான ஒருவனைத் தவிர வேறு மணமகன் தன் இனத்திற் கிடைத்தில னாயின் அவள் அவனையே தான் மணந்து தீரல் வேண்டும். அவள் முத்துக் கோத்தாலொத்த பல்லழகியாய் இருந்தா லென்ன! தன் பாழும் இனத்தில் ஒரு பொக்கைவாய்க்கிழவ னைத் தவிர வேறுமணமகன் கிடைத்திலனாயின், அவள் அவ னையே தான் மணந்து தீரல்வேண்டும்! அவள் பலகலை கற் றுக் கல்வியறிவிலும் இசை பாடுவதிலும் நுண்ணறிவிலும் சிவநேய அடியார் நேயங்களிலுஞ் சிறந்த கட்டழகியா யிருந்

தாலென்ன ! இறுமாப்பே குடிகொண்ட தன் சிறுமாக்குடியிற் கல்வியிருந்த மூலையே கண்டறியாதவனும், பாட்டுப்பாடவாயைத் திறந்தால் ஓட்டமாய் வர வண்ணனை வருவிப்பானும், அறிவை ஓட்டிவிட்ட வெறுமனை யுடையானும், கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் மாரியம்மன் முதலான வெறுக்கத்தக்க பேய்கட்கு ஊனுங்களும் படைத்துக் குடித்து வெறிப்பானுமாகிய ஒருவனைத் தவிர வேறு மணமகன் கிடைத்தினாயின், அவன் தன்சாதியைவிட்டு வேறு சாதியிற் கலக்கலாகாமையின், அக் கல்லாக் கயவனையே கணவனுப்க் கொள்ளல் வேண்டும் ! ஆ ! பொருளற்ற இச் சாதிவேற்றுமைக் கொடுமையால்தம் அருமைப் பெண்மணிகள் படுத்துயர்மலையினும் பெரிதோ ! அன்றிக் கடலினும் பெரிதோ ! அன்றி ஞாலத்தினும் பெரிதோ இவ்வளவு தான் என்று கூறல் எம் ஒரு நாவால் இயலாது !

பல நலங்களாற் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனும் அங்ஙனமே தன்சாதியை விட்டுப் பிற சாதியிற் கலத்தல் ஆகாமையால், நலஞ் சிறிதுமில்லா ஒரு பேதைப் பெண்ணை மணந்து துன்புற வேண்டியவனாயிருந்தாலும், அவனது நிலை ஒருசிறந்த பெண்ணின் துன்ப நிலைபோல் அத்துணைக் கொடிதன்று. ஏனென்றால், அவன் தான் வேண்டியபடி வேறு மகளிரைக் கூடிக் கனித்தாலும், அவனை மிகுதியாய்க் குற்றஞ் சொல்வார் இல்லை. ஆனால், நம் அருமைப் பெண்மக்களின் நிலையோ அத்தகையதன்றே ! அவர்கள் யாரைப்பார்த்தாலும் குற்றம், யாரோடு பேசினாலும் அதனிலும் குற்றம், அப்புறஞ் சொல்லவேண்டுமெது யாதுளது ? விலங்குகளும் பறவைகளும் கூடத் தாந்தாம் விரும்பிய துணையையே கூடி இனிது வாழாநிற்க, ஆற்றிவுடைய மக்கட் பிறவியிற் பிறந்து அறிவையும் அழகையும் நற்குணத்தையுங் கண்டு பாராட்டிக் காதலன்பு கொள்ளத்தக்க ஆண் பெண் மக்கள் மட்டும் இடையே புகுந்த சாதி வேற்றுமை பென்னுங் கொலைஞானல் வெட்டி யழிக்கப்பட்டுக் காதலன்பு என்னும் உயிர் ஓடிப்போன பின், இழிந்த காமப் பிண வாழ்க்கையிற் காலங்கழிக்கும்படி கட்டாயப் படுத்தப்

பட்டால், இதனினும் வேறு கொடுங் கொலை உளதோ! கூறு
மின்கள் அறிஞர்களே! உலகிய லொழுக்கத்திற்கு அடிப்
படையாய் நிற்குங் காதலன்பைக் கீழறுத்து விட்டால், அதன்
மேல் நிற்கும் அவ்வுலகியல் வாழ்க்கை கீழ் விழுந்து துறங்கா
தொழியுமோ! இங்ஙனம் பக்கள் வாழ்க்கையை வேரிலேயே
அறுத்துக் கொலைபுரிவோர், அருளொழுக்கத்தையும் அன்
பொழுக்கத்தையுமே வலியுறுத்தும் நம் தெய்வ ஆசிரியரால்
வகுக்கப்பட்ட நம் சைவ சமயத்திற்கு உரியராவரோ! சொன்
மின்கள் அன்பர்களே!

காரைக்காலம்மையார் மனையறம்

நம் அருமைச் சைவசமயமானது காதலன்பின் வழி
நடக்குந் தூய வாழ்க்கையினையே வேண்டுவதன்றி, அதனைக்
கொலைசெய்யுஞ் சாதிவேற்றுமை வாழ்க்கையினைச் சிறிதும்
வேண்டுவதன் றென்பதற்கு நம் சைவ நாயன்மார் வரலாறு
களே சான்றாதல் சிறிது காட்டுதும். காரைக்கால் அம்மை
யார் என்னுஞ் சைவப் பெண்மணியாரின் வரலாற்றை முன்
னர் ஆராய்வாம். இவர் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நங்கையா
ராதலுடன், தமிழ்மொழிக் கடலையும் ஆரப்பருகி அதன்கண்
அரிய பெரிய செய்யுள் நூல்களும் இயற்றுந்திறம் வாய்ந்தவர்.
அழகிலோ கைவல் கம்மியன் திருத்திச் சமைத்த அரும்பெற்ற
பொற்பாவையை ஒப்பவர். சின்னஞ் சிறு பருவம் முதலே
சிவபிரான் திருவடிக்கண்ணுஞ் சிவனடியார் பாலும் மிக்க
அன்பு பூண்டவர். இவ்வளவு சிறந்த ஒரு தெய்வமங்கைக்கு
ஏற்ற கணவனை அவர் தாமே தெரிந்து காதலித்தல் வேண்டு
மன்றிப், பிறர் அவர்க்கேற்ற ஒருவனைத் தெரிய மாட்டுவாசல்
லர். அங்ஙன மிருந்தும் அவர்தஞ் சுற்றத்தார் தம் வணிக
மரபினனான ஒருவனைக் கொணர்ந்து அவர்க்குக் கணவனாக
மணம் பொருத்தி விட்டனர். அவ்வாறு மணஞ் செய்விக்
கப்பட்ட அவன் அம்மையார் தம் அருமைகளை முன்னரோ
யறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்பக் காதலன்பு பூண்டு நடக்கத்தக்க
மாட்சி வாய்ந்தவன் அல்லனென்பது, அவரது தெய்வத் தன்
மையை அறிந்த வளவில் அவன் அவரைத் தொடுதற்கு அஞ்சி

யிருந்து, பின்னர்ச் சிலநாட்களில் அவர் அறியாமே பிரிந்து வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்று அங்கே வேறொருத்தியை மணந்துகொண் டிருந்தமைபானும், அது தெரிந்த அம்மையாரின் உறவினர் அவரை ஒரு சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு அவனிருந்த ஊர்க்குப்போன காலையில் அவன் தன் இரண்டாம் மனைவி மக்களுடன் எதிர்போந்து அம்மையாரை மனைவியாக நினைபாமல் தெய்வமாக நினைந்து அவர் தன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினமைபானும் நன்கு பெறப்படும். அம்மையாரும் அவன்பாற்காதலன்பு நிகழ்ப்பெருமற் கணவனென்ற கடமையை நினைந்து ஒருநாறு அன்புபூண் டொழுகின ரென்பதற்கு, அவன் தன்னை வணங்கி நின்ற காலையில் அவன் பொருட்டுத் தாங்கிய அழகிய உடம்பின் வடிவைத் தசைப் பொதி என வெறுத்துக்கூறி அதனை மாற்றிப் பேய்வடிவு தனக்குத் தருமாறு அவர் இறைவனை வேண்டினமையே சான்றும்; இஃது ஆசிரியர் சேக்கிழாரடிகள்,

“நங்கிவன் குறித்த கொள்கை இதுஇனி இவனுக்காகத் தாங்கிய வனப்புநின்ற தசைப்பொதி கழித்திங்குன்பால் ஆங்குநின் தாள்கள்போற்றும் பேய்வடி வடியேனுக்குப் பாங்குறவேண்டுமென்று பரமனைப் பரவிநின்றார்”

எனக் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். காதலன்பு என்பது ஓராவிற்கு இருகோடுதோற்றிற்றேபோல இருவருயிரும் ஒருபிராய் ஈருடம்பின் நின்று இயையும் பெருகிய தூய அன்பாகும். இஃது ஆசிரியர் நக்கீரனார் இறையனாகப் பொருளுரையிற் கூறியவாற்றானும். மணிக்கவாசகப்பெருமான் திருச்சிற்றம் பலக் கோவையாரில்,

“காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர் ஆகத்துள் ஒருயிர் கண்டனம்பாம் இன்றியாவையுமாம் மேகத் தொருவன் இருப்பொழிலம்பலவன்மலையில் தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய்வரும்இன்ப துன் [பங்களே”

என்று அருளிச்செய்தமைபானும் நன்கறியப்படும். இப்பெற்றித்தாகிய காதலன்பு காரைக்காலம்மையார்க்கும் அவர்தங்

கணவனுக்கும் நிகழப்பெறுமையால், அவர்தம் சேர்க்கை வெற்றுடம்பின் சேர்க்கையாயிருந்ததே யல்லாமல், அன்பால் உருகி ஒன்றப்பட்ட உயிரின் சேர்க்கையாய் இருந்ததின்று. அம்மையாரைப் போலவே அவனுங்கலைத்தமிழ்ப் புலமையில் நிரம்பிச்சிவநேய அடியார்நேயங்களிலும் மிக்கிருந்தனனாயின், அவன் அவர்க்கேற்ற கணவனாக, அவர்தஞ்சேர்க்கை உயிரின் சேர்க்கையேயா யிருந்திருக்கும். அவ்வாறுகாமைக்குக் காரணம் அம்மையாரே தமக்குத் தக்கானொருவனைத் தெரியா திருக்க, அவர்தஞ்சுற்றத்தார் அவ்விருவரியல்பும் ஆய்ந்தாய்ந்து பாராமல் அவர் தம்மைப் பிழைத்து விட்டமைபேயாகும்.

சுந்தரர்தம் காதலன்பின் வாழ்க்கை

இனிக், காதலன்பிற் சிறந்த இன்பவாழ்க்கை இடை நின்ற சுற்றத்தாரின்முபற்சியாற் சிதைவுபட்டுக் காரைக்காலம் மையார்க்கு இனிதுவாயாது போனமை போலவே, சுந்தர மூர்த்தி நாயனார்க்குங் காதல் மனை வாழ்க்கை நன்கு வாயாது போயிருக்கும்; ஆனால், எல்லாம்வல்ல இறைவன் அவர்பால் மிக்க இரக்கம்பூண்டு அவர்க்கு அங்ஙனம் நேரவொட்டாமல் தடைசெய்தருளினன். பாருங்கள்! சுந்தரமூர்த்திகளின் சுற் றத்தாரும், அவர்தம் பேரழகு அருந்தமிழ்ப் புலமை சிவநே யம் முதலியவைகளை ஆய்ந்தாய்ந்து பார்த்து, அவர்தம் தெய்வ மாட்சிக்கு ஒத்த ஒரு மணமகளைத் தெரிந்தெடுத்தவரல்லர்; தமது சைவ அந்தணமரபில் தாம்வேண்டிய ஒருபெண்ணைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்க்கு அவளை மணம்பொருத்தத்துவங் கினர். அதுகண்ட பேரருட் கடலான சிவபிரான் ஓர் அந் தண முதலோனாய் வந்து. அச்சுற்றத்தார் கூட்டிய மணம் நடைபெறுவாறு தடைசெய்து, அவரைத் திருவெண்ணையநல் லுர்க்கு சுர்த்துப் போய் ஆட்கொண்டருளினர். அதன்பிற் சுந்தரமூர்த்திகள் இறைவன்பால் அன்பு மீதுரப்பெற்றுப், பல திருக்கோயில்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூர்க்கு வந்த காலையிற் சிவபிரான் திருக்கோயிலில் மறைவாயிருந்து மலர் மாலைத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்த இந்நறுங் கன் னித்தெய்வ நங்கையாரான பரவை நாச்சியாரைக்கண்டு, உள்

ளமும் உயிரும் உருகி யொருங்கே அவர்பாற் பதியப்பெற்று
ராய்க் கழிபெருங் காதலன்புகொண்டு,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவனே பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேனென் ருதிசயித்தார்”

அங்ஙனமே அவரைக்கண்ட பரவை நாச்சியாரும் இதற்கு
முன் தாம் கண்டறியாத ஒரு தெய்வக்காதல் கொள்ளப்
பெற்று,

“முன்னேவந் தெதிர் தோன்றும்புருகனே பெருகொளிபாற்
றன்னேரில் மாசனே தார்மார்பின் விஞ்சையனே [யவனே
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்மெய்யருள்பெற்றுடை
என்னேஎன் மனந்திரித்த இவன்யாரோ எனநினைந்தார்”
பார்மின்கள் அன்பர்களே! இத்தெய்வப் பெருமானும்
பெருமாட்டியும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்து, அக்காத
லன்பின் வயமாய் உணர்வு செல்லுங்காலுஞ் சிவபெருமான்
றிருவருளே இவ்வாறு உருவுகொண்டு தோன்றியது போ
லும் எனக்கருதி வியக்கின்றார்! தெய்வத்தை மறந்து, உயர்ந்த
நோக்கங்களை மறந்து இழிந்த ஊனுடம்பின் சேர்க்கையிலே
யே நினைவு சென்று காமங் காழ்ப்பேறி நிற்கும் உலகத்து மக்
களின் காம உணர்ச்சிக்கும், சிவபிரான் றிருவருளிலேயே
நினைவழுந்தி அவ்வருள் விளக்கமாகவே தம் காதலரை நினைக்
குஞ் சுந்தரர் பரவையாரின் தெய்வக் காதல் உணர்ச்சிக்கும்
எவ்வளவு வேற்றுமை! தம்முள்ஒத்த இயல்பினரான தெய்வக்
காதலர் மணவாழ்க்கைக்குச் சுந்தரமூர்த்திகளின் மணவாழ்க்
கையினுஞ் சிறந்ததொன்றனை இவ்வுலகில் வேறெங்கணுங்
காண்டலரிது. இங்ஙனமே, இவர்தம் மற்றை பனைவியா
ரான சங்கிலி நாச்சியார்க்கும் இவர்க்கும் உண்டான தொடர்
பும் தெய்வக் காதலின்பாற் பட்டதாகும்.

அற்றேல், ஒருவர் இருவரைக் காதலித்தல் இயலுமோ
வெனின்; ஆண்மகற் காயின் அஃதியிலும்; என்னை?

“பெருமையும் உரனும் ஆடேமேன”

என்றும்,

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த

நிச்சமும் பெண்பாற் சூரிய என்ப”

என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஆண் பெண் இயற்கை வெவ்வேறுதலை அறிவுறுத்தலானும், இவ் வியற்கை வேறுபாட்டினை நன்குணர்ந்தே நாகரிக மக்கள் வாழ்க்கையினுள் ஓரான் மகன் மனைவியர் பலரை மணக்கப் பலரும் இசைதல் போல் ஒரு பெண் மகன் ஆண்மக்கள் பலரை மணக்க எவரும் இசைவதில்லாமையானும், சுந்தரமூர்த்திகள் இருவரைக் காதலித்தல் ஆண்பா வியற்கைக்கு ஒத்ததேயாம் ஆகலானும் என்பது.

மேலுஞ், சுந்தர மூர்த்திகளின் தெய்வத் தன்மைக்கு ஒத்த பெண்பாலார் இருவர் இருப்ப, அப்பெண்பாலார் இருவரின் தெய்வக் காதற்றன்மைக்கு ஒத்த ஆண்பாலார் இருவர் இலராய்ச் சுந்தரமூர்த்திகள் ஒருவரே உளராயின், அவர் காதலானும் அருளாலும் உந்தப்பட்டு இருவரை மணத்தல் வழக்கேயாம். இதுபோன்ற அரிய காதல் நிகழ்ச்சியினை நக்கீரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான தொல்லாசிரியரும் உடன்பட்டுத் தழுவுதல் நினைவிற்பதிக்கற்பாற்று. இவ்வாறு இருவருயிரும் உருகி ஒன்றுபட்டு அன்புருவாய் நிற்கும் நிலை, சிவத்தோடொன்றுபட்டு நிற்கும் பேரின்ப நிலையோ டொட்பதாகலின், அன்புருவாம் இறைவனும் அரெந்தந் தெய்வக் காதற் பெருங்கிழமைக்கு ஒத்து உதவியாய் நின்றருளினன். இஃதனன்றோ சுந்தரமூர்த்திகள்,

“பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்

பற்றாய பெருமானே மற்றுரை யுடையேன்”

என்றருளிச் செய்வாராயினர்.

சாதிவேற்றுமை அன்புக்கு மாறு.

காதலன்பு நிகழங் காலத்து அது நிகழப் பெறுவார் இருவர் சாதி குல வேற்றுமை சிறிதும் பாராது அவ்வன்பின் வழியராய்ச் சென்று ஒருங்கு சேர்வரென்பதும், சாதி குல

வேறுபாடுகளையே பார்த்துக் கொண்டு இறுமாந் திருக்கும் பொதுமக்கள் தூய் காதலன்பு நிகழ்ப் பெறுதற்சூத் தக்காரைக் கண்டுகொள்ள மாட்டுவாரல்ல ரென்பதும், அருளிரக்கம் வாய்ந்த இறைவனே ஒரோ வொருகாற் காதலன்பு நடையாறெ ஓன்று சேர்த்தற்பொருட்டுப் பொதுமக்கள் ஆக்குஞ் சாதி வேற்றுமைக் கட்டுப் பாடுகளை முற்றச் சிதைப்பனென்பதும், சுந்தரமூர்த்திகள் என்னுஞ் சைவ அந்தணர் பெருபான் உருத்திரகணிகையர் குலத்திற் பிறந்த பரவை நாச்சியாரையும் வேளாள குலத்திற் பிறந்த சங்கிலி நாச்சியாரையும் தமது காதல் சென்றவழியே மணந்துகொண்டமையானும், அதற்கு முன் அவர்தஞ் சுற்றத்தார் அவரதுதெய்வமாட்சி அறியாதே அவ ரியல்புக்குத் தகாத ஒருத்தியைத் தமது மரபினின்றும் எடுத்து மணம் பொருத்தப் புக்ககாலையில் அதனை இறைவனே நேர் நின்று தடைசெய்து பின்னர் அவரியல்புக்கு முழுது மொத்த பரவை சங்கிலியாரை மணம் பொருத்தினமையானுந் தெவிரியப் படுகின்றன வல்லவோ? காதலன்பு கொள்ளத்தக்கார் இருவரைப் பொது மக்கள் அறிய மாட்டாமையும், இறைவனே அவரை யறிந்து ஒன்று சேர்த்தலும் மாணிக்கவாசகப் பேருமான் அருளிச்செய்த,

[திங்கனே

“சொற்பால் அமிழ்திவன் யான் சுவை யென்னத் துணிக் நற்பால் வினைத் தெய்வந் தந்தின்று நான் இவளாம்பகுதிப் பொற்பு ஆரறிவார் புலியூர்ப்புனிதன் பொதியில் வெற்பிற் கற்பானிய வரைவாய்க் கடிதோட்ட களவகத்தே”

என்னும் அருபைத் திருக்கோவையார் செய்யுளானும் இனிது புலனாகின்றன வல்லவோ?

ஆகவே, சைவசமயத்திற் பிறந்த ஒவ்வொருவருந், தம் சமயாசிரிய ராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் நிலைநிறுத்திக்காட்டிய காதலின்ப வாழ்க்கை உலகில் நின்று நிலவுமாறு, தம் ஆண் பெண்மக்களை அத்தகைய உண்மையன்பின் மனைவாழ்க்கையில் அமரச்செய்து, நமது பழந்தமிழ்க் கொள்கையாகிய சைவ சமய நலத்தினை எங்குர்பரப்பி, நம்மக்களைப் பழிபாவங் களுக்கு ஆளாக்காது இளமைதொட்டே அவர்களது உள்ளம்

உண்மையன்பில் ஊழி ஒளிரும் வண்ணஞ் செய்தல் மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

இனிப், பழந்தமிழ்க் கோட்பாடாகிய சைவசமய உண்மை இவ்வாறிருப்பவும், இஃனை அறியமாட்டாராய், ஆரியக் குருக்கள்மார் தமது நலத்தின் பொருட்டுப் புனைந்து கட்டிக் கொண்ட சாதி வேற்றுமையினைக் குருட்டுப் பிடியாய்ப் பிடித்து, அவ்வொரு தத்தம் சாதிவரம்பு கடவாது தத்தம் இனத்திலேயே உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும் ; அப்பரும் அப்பூதிகளும் சாதிவேற்றை பாராது ஒருங்கிருந்து அளவளாவி உணவு கொண்டதும், சுந்தர மூர்த்திகளும் அங்ஙனமே சாதிவேற்றுமை பாராது காதலன்பின் வழிச்சென்று பரவை சங்கிலியாறை மணந்து கொண்டதும் அப் பெரிடார்க்கு ஒக்கும், மற்று அவர்போல் உயர்ந்த பேரன்பு நிலையிலின்றி அன்பில்லா இழிந்த நிலைக்கண் நிற்கும் நம்மனோர் சாதிகுலவேற்றுமை கடந்து அவ்வாறு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலாகாதென்றுந்தம்மைக் கொழுத்த சைவரெனக் கூறிப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்வார் சிலர் கூறுகின்றனர். இவர்தங் கூற்று நம்மனோரை முன்னேற்றம் அடையவொட்டாது பழிபாவங்களுட் படுக்குந் தீமையுடைத் தாதலையும், பண்டை நல்லாசிரியர் கொள்கைக ளெல்லாஞ் சாதிவரம்பைச் சிதைத்தொழிக்கும் பெற்றிய வாதலையுஞ் சாதிவேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் என்னும் எமது நூலில் விரித்துக் காட்டி யிருக்கின்றேம். இங்கேயும் இவர் கூற்றுப் பிழைபாடாதலைச் சிறிது காட்டுகின்றேம். உயர்ந்தோராகிய நம் ஆசிரியர்-காட்டிய ஓர் ஒழுக்கம் சிறந்த தொன்றாயின், அது பிழைபாடினதாயின் அவர்வழி நிற்கும் நாம் அவர்காட்டிய அம்முறையே ஒழுகக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; அவ்வாறன்றி அவர்காட்டிய அவ்வொழுக்கஞ் சிறந்த தல்லாதாய்ப் பிழைபடுவதொன்றாயின் நாம் அதனைப் பின்பற்றி நடத்தல் ஆகாது. அப்பரும் அப்பூதிகளுஞ் சாதிகுல வேறுபாடுகளையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தனராயின் அவர்க்குள்ள ஒப்புயர்வில்லாப் பேரன்பு பழுதுபடும்; ஆதலால், உயர்ந்ததாகிய

அன்பைநோக்கி இழிந்ததாகிய சாதிவேற்றுமையினை அவர் அப்பாற் படுத்தினர். அங்ஙனமே, சுந்தரமூர்த்திகளும் சாதிவேற்றுமையினைப் பெரிதாக நினைந்திருந்தனராயின், தம்மோடொத்த சிவநேயச் சிறப்பும் பேரறிவும் பேரழகும் வாய்ந்த பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் நல்லாரிணக்கத்தை இழந்து விட்டவராகல் வேண்டும் ; மற்றப் புனிதமாகிய அவருள்ளத் தெழுந்த பெருங் காதலன்போ அச் சாதி வேற்றுமையினை நறுங்கத் தொலைத்துப் பெற்றகரிய அந்நல்லாரிணக்கத்தையே நாடிச் சென்றது. ஏனென்றால், முற்றத் துறந்த பட்டினத் தடிகளும்,

“நல்லாரிணக்கமும் நின்றூச நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாதுவேறு நிலையுளதோ”

என்று அருளிச் செய்தன ரல்லவோ? ஒருவர்க்கு உடலும் உயிருமாய் இருக்கத்தக்கார் அவராகாதலிக்கப் பட்டவரே யல்லாற் பிறரல்லவோ. ஏனையோர் இணக்கமெல்லாஞ் சிற்சில காலமே நிலைப்பது தாய் தந்தையரிணக்கம், புதல்வரிணக்கம், ஆசிரியரிணக்கம், தோழரிணக்கம், உடன் பிறந்தாரிணக்கம், முதலியன வெல்லாஞ் சிற்சிலகாலமே நிகழ்வதன்றி, முழுதுந் தொடர்ந்து நிகழா. மற்றுக், காதலன்பிற் சிறந்த கனவனும் மனைவியும் இணங்கும் இணக்கமோ அவர்தம்வாழ்நா னெல்லே யளவும் இரவும் பகலும் பிரிபாதாய்த் தொடர்ந்து நிகழுந் தன்மையதாம். அதிலும் அவர் அழகிலும் அறிவிலும் அன் டிலும் சிவ நேயத்திலும் மிக்கவராய் நுந்தால் அவர்தம் இணக் கத்தின் பாட்சியினையும் இன்பத்தினையும் எங்ஙனம் உரைக் கேம்! எவ்வாறு புகழ்வேம்! பார்மின்கள் அன்பர்களை! சுந்தர மூர்த்திகட்கும் அவர்தம்மனைவியார்க்கும் வாய்த்த நேயமாட்சி எம்மால் அளப்பரிதாகலின் அவர் சாதிவேற்றுமை தொலைத் துக் கைக்கொண்ட அந்நேயம் எம்மனோர்க்கு வழிகாட்டும் மங்காப் பெருவிளக்கமாய் இருக்கற்பால தன்றோ!

சாதிவேற்றுமை எவர்க்கும் ஆகாது

பெரியோரான அவர்க்காயின் சாதிவேற்றுமை கடந்தல் தகும்; சிறியோரான எமக்கோ அது தகாது என்பிரேல், சிறி

யோசான யாம் பெரியோசாதல் எப்படி? பெரியோர் காட்டிய நன் முறையினைப் பின்பற்றி யொழுகினாலன்றோ யாமும் பெரியோசாகலாம். அவர் காட்டிய நன்முறையினைப் பின்பற்றாது எந்நேரமுஞ் சாதிச்சண்டையிலேயே செருக்குற்று மாழ்குவமாயின் யாம் பெரியோசாதல் எவ்வாறு கைகூடும்? அவர் காட்டிய பேசன்பு முறையினைக் கடைப்பிடியாது எந்நேரமும் அன்புக்கு மாறான வம்பிலேயே நாங் காலங்கழித்தால் நாம் பெரியோசாதல் யாங்ஙனம் கைகூடும்? பெரியோர் செய்ததொன்று தாகாததென நமக்குத் தோன்றுமாயின், அதனை நாம் செய்யாது விடலாம். அப்பரும் அப்பூதியும் பேசன்பால் அளவளாவிச் சாதுவேற்றுமையினைப் பாராது ஒழுகியமுறை உயர்ந்ததா, தாழ்ந்ததா? தாழ்ந்ததென்று கூற எவருமே ஒருப்படா சாதலால், உயர்ந்த அந் நன்முறையைப் பின்பற்றி நடத்தலால் நமக்குவரும் இழுக்கென்னை? எல்லா மக்களும் ஒரு தந்தையின் பிள்ளைகளே யாதலால் அவரெல்லாரும் உடன்பிரிப் புரிமை பாராட்டி எல்லாவற்றாலும் ஒருங்கு அளவளாவுதலே நன்றென்று ஏசுநாதரும் மகமது நபியும் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு மேல்நாட்டு மக்களெல்லாரும் ஏதொரு வேறுபாடுமின்றி ஒன்றுபட்டு ஒழுகி உலகிற் சீருஞ் சிறப்பும் எய்தி வருதலைக் கண்கூடாகக் கண்டுவைத்தும், நம் தெய்வ ஆசிரியர்கள் “ஒன்றேகுலமும் ஒருவனைதேவனும்” என்று முடித்துக்கூறிய அறவுரையினை நாம் கடைப்பிடியாது, வாழ்நாள் எல்லையளவுஞ் சாதியிறுமாப்புப் பேச்சையேபேசிக், கூற்றுவனுக்கு இசைபாய் ஒழிதல் பிறநாட்டவரஹ் பெரிதும் இழித்துரைக்கப்படுகின்றதன்றோ? சாதுவேற்றுமையால் நாம் பெற்ற நலம் என்னை? ஒரு சிறு நலமாயினும் இருந்தால் அதனை நாம் கைக் கொள்ளலாம். ஆனால், ஒருவன் தன்னை யுயர்ந்த சாதியானாகச் செருக்குடன் உயர்த்துப்பேசிப், பிறனொருவனை இழிந்த சாதியானாக இழித்துரைக்குங்கால், அவ்ங்ஙனம் இழிக்கப்பட்டவன் எவ்வளவு மனம் நைகின்றான்! அவன் ஆண்மையுடையவனா யிருந்தால் தன்னை இழித்துப் பேசினவனைத் தானும் இழித்துப்பேச அதனால் இருவர்க்குள்

ளுங் கலாம் விளைகின்றதன்றோ? இவ்வாறு அன்பினைச் சிதைத்து ஒற்றுமையினைப் பாழ்படுத்துஞ் சாதிவேற்றுமையினை நம் ஆசிரியன்மா ரெல்லாரும் ஒருங்கே யுதைத்துத்தள்ளி அன்பின் வழியராய் நடந்துகாட்டியிருக்கையில், நாம் அவரைப் பின்பற்றாது போவமாயின், அது நம் ஆசிரியர்க்குச் செய்த பெரும் சிழைபாய் நம்மைச் சைவசமயத்திற்குப் புறம் பாக்குமென்று திண்ணமாய் உணர்மின்கள் !

அற்றன்று, நம் ஆசிரியர் நடந்துகாட்டிய முறைகளை நாம் அவர் நிலைக்கு ஏதும் வரையிற் பின்பற்றலாகாதென் றுரைப் பிரிகளாயின்; நம் ஆசிரியன்மார் அன்புக்கே உயர்வுகொடுத்துச் சாதிவேற்றுமையினைத் தாழ்த்தினால், நாம் அவர்க்கு மாறாய்ச் சாதிக்கு உயர்வுகொடுத்து அன்பைக் கீழ்ப்படுத்தல் வேண்டும்; அவர்கள் பொய்சொல்லாதே, புறங்கூறுதே என்றால், நாம் பொய்சொல்லிப் புறங்கூறித் திரிதல்வேண்டும், அவர்கள் குடியாதே, கொலை செய்யாதே யென்றால், நாம் குடித்துக் கொலைசெய்தல்வேண்டும்; அவர்கள் சிவத்தை வணங்கு, அடியார்க்குத் தொண்டுசெய் என்றால், நாம் சிவத்தை வணங்காமல் அடியார்க்குத் தீமைசெய்தொழுகல் வேண்டும். ஏனென்றற், கீழ் நிலைக்கண் நிற்கும் நாம் மேல் நிலைக்கண் உள்ளார் சொன்னவைகளையுஞ் செய்தவைகளையும் ஏற்றல் கூடாதென்பது குருட்டுச் சைவர் கொள்கையன்றோ? ஆனால், இக்குருட்டுச்சைவர் கூற்றை நம்மனோர்கேட்டு அதன்படி நடக்கப் புகுவராயின் இந்நாடு காடாய், இந்நாட்டின்கண் உள்ள மக்கள் காட்டின்கண் உள்ள விலங்கின் கூட்டங்களாய் மாறுதல் திண்ணமாகலின், ஏனைநாடுகளிலுள்ள மக்களோடொப்ப நாமுங் கல்வியிலுங் கடவுள் வழிபாட்டிலும் அன்பிலும் ஒற்றுமையிலும் வாழ்க்கையின்பத்திலும் மேல்மேல்முன்னேற்றம் அடைதலேபெருநோக்கமாய்க்கொண்டு, நம் செந்தமிழ்த் தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியனாரும் அவர் வழி பிழையாதுவந்த திருவள்ளுவர் சைவ நாயன்மார் சைவகுரவர் சந்தானகுரவர் முதலான சான்றோருஞ் சொல்

வீயுஞ் செய்துங்காட்டிய அன்பினை உயிராய்க்கொண்ட இன்ப வாழ்க்கையில் வாழ்தலிலேயே கருத்துன்றக் கடவோமாக !

செல்வப் பொருள் இயல்பு

“இன்பமும் பொருளும் அடினும்”

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்வகுத்த முன்றில் முதற்கண் நின்ற இன்பத்தைப்பற்றி இதகாலும் ஆராய்க்தோம். இனி, இம்மைக்கண் நிகழும் இன்பவாழ்க்கையானது, வறுமையும் அதனால்வருந் துன்பமும் இன்றி இனிது நடைபெறுதற்கும் அங்ஙனமே மறுமையின்பத்தை வேட்டுச் செய்யப்படுவதாகிய தவவொழுக்கமும் பிரருதனியை எதிர்பாராமற் செய்யப் படுதற்கும் செல்வப்பொருள் இன்றியமையாது வேண்டப் படுவதெனத் தொல்காப்பியனார்,

“மேனிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைப்

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்

பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்

இழைத்த ஒன்பொருள் முடியவும் பிரிவே”

என்று கூறுதலானும், திருவள்ளுவனார்,

“அருளில்லார்க் கல்வுலகம் இல்லைப் பொருளில்லார்க்

கல்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”

என்றும்,

“அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனார் திறனறிந்து

திதின்றி வந்த பொருள்”

என்றுங் கூறுதலானுஞ் செல்வப் பொருள் ஈட்டும் வகையில் நம் ஆசிரியர் கொண்ட கருத்தும் நம்மால் ஆராயற்பாலதாக யிருக்கின்றது. செல்வப் பொருள் இங்ஙனம் இம்மை மறு மைப் பேறுகளை அடைவித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியா யிருத்தலானுங், கல்வி யறிவு வாயாதவர்கட்கு அதனை ஒழுங் கான நன் முறையில் ஈட்டிவகையும், ஈட்டிய அப்பொருளை அவ்வாறே நன்முறையிற் செலவுசெய்து இம்மைமறுமை யின் பங்களை எய்தும் வகையுஞ் சிறிதுமே விளங்கா. அதுவேயு மன்றி, ஒருகால் ஊழ்வினைவயத்தாற் கல்வி யறிவு வாயாதவர் கட்குச் செல்வம் வரின், அதனைப் பயன்படுத்தும் வழி தெரி

யாராய், அதனையே தெய்வமாக்கொண்டு அவர் இம்மை மறுமை நலங்களை ஒருங்கே இழந்துவிட்டுச் சிலநாளில் அப்பொருளை இங்கேயே வைத்துவிட்டு இறந்தொழிதலையும், அவர்க்குப்பின் அப்பொருளைக் கைக்கொள்வோர் குடிக்குங் கூத்திக்குங் கொலைக்குங் கோணவழக்குக்கும் வெறும்பட்டப்பெயர்க்கும் வாரியிழைத்து அதனைச் சிலநாட்களில் அழித்து விடுதலையும் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம். ஆகவே, நிலையில்லாத செல்வப்பொருளை நன்முறையில் ஈட்டுதலும், அதனை நன்முறையிற் பயன் படுத்தலும் நிலையான சிறந்த கல்விப்பொருளைச் சிறந்தமுறையிற் பெற்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குக் கைகூடாமை எளிதில் அறியப்படும்.

கல்விப் பொருள் மாட்சி

இவ்வுண்மையை நன்றாகப் பாகுபடுத்துணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் பொருளைப்பற்றிப் பேச வருங்கா லெல்லாம், அதனைக் கல்விப் பொருள் செல்வப் பொருள் என இரு கூறுகப் பகுத்து, முதலிற் கல்விப் பொருள் மாட்சியினை வலியுறுத்திப் பேசி, அதன்பிறகே செல்வப் பொருளைப் பற்றிப் பேசா நிற்கின்றனர். இது, நம் முதலாசிரியரான தொல்காப்பியனார் இவ்விருவகைப் பொருளையும் பெறும் பொருட்டு இளைஞர்கள் வேறு நாடு-நோக்கிச் செல்லும் பிரிவுகளில் நூல் ஒதுதற்குப் பிரியும் பிரிவை முன்வைத்துப், பொருள் தேடிதற்குப்பிரியும் பிரிவை அதன் பின் வைத்து 'அகத்திணையிய'லிற் பிரிவினக்கணம் வகுத் துரைத்தமையானும், அவர்வழி வந்த திருவள்ளுவ நாயனாரும் அங்ஙனமே பொருட்பாலிற் கல்வியை முன் வைத்து, அதற்குப் பல்அதிகாரங்கள் கடந்துபோய்ச் செல்வத்தைப் பின்வைத் துரைத்தமையானும் நன்கறிகின்றோம். எனவே, ஒருவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் அழியாப் பெருஞ் செல்வமாவதும், தன்னைப் பயின்றாரை எழு பிறப்புந் தொடர்ந்து செல்வதும், தன்னைத் தொடர்ந்து பயில்வார்க்கு அம் முறையே அவரறிவினை மேலும் மேலும் விளங்கச் செய்வதும், தன்னைப்பயின்றவரையே கண்ணுடையவராக்கித் தன்

னைப் பயிலாதவர் கண்ணைப் புண்ணெனச் செய்வதுங் கல்விச் செல்வமே என்பார்,

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
பாடல்ல மற்றுப்பிற” எனவும்,

“ஒருமக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையும் ஏமாப்புடைத்து எனவும்,

“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு” எனவும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்” எனவும்

தெய்வத் திருவள்ளுவரும் ஒதியருளினார். ஆரியநூலார் பொருளற்ற கர்மங்கட்கும் பிறப்பிணற் சாதிக்கும் உயர்வு சொல்லுதல் போல், நம் ஆசிரியர் எவருஞ் சொல்லாமைபும், நம் ஆசிரியர் எல்லாருங் கல்விக்கே உயர்வுசொல்லிக் கல்வி கல்லாமற் சாதிபற்றி உயர்வு தேடுவார்க்கு இழிவு சொல்லுதலும் ஆரிய நூலார் ஒரு சில வகுப்பினரே கல்வி கற்றற்குரியர், ஏனையோர் அதற்குரிய ரல்லர் என்று சொல்லுதல் போலாது நம் ஆசிரியன்மா ரெல்லாருங் கல்வி கல்லாதவர் எவராயிருப்பினும் அவர் விலங்குக்களை யொப்பமென வலியுறுத்தலும்,

“மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றார் அனைத்திலர்பாடு” (திருக்குறள்.) என்றும்,

“கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாரே நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்தறியாரே” (திருமந்திரம்) என்றும்,

“கல்லாரெஞ்சின்

நில்லான் ஈசன்” (சம்பந்தர் தேவாரம்.) என்றும்,

“கல்லாதார் மனத்தணுகாக் கடவுள் தன்னைக் [என்றும்,
கற்றார்கள் உற்றோருங் காதலானே”——(அப்பர் தேவாரம்)

“விலங்கொடு மக்கள் அனைவர் இலங்கு நூல்
கற்றாராடு ஏனையவர்” (திருக்குறள்.) என்றும்

போந்த அவர் தம் அறிவுரைகளால் தெனியப்படுகின்றன அல்லவோ?

நம் ஆசிரியன்மாரே யன்றிப் பண்டை நாளில் இருந்த நம் தமிழ் வேந்தர்களுங் கல்விக்குங் கற்றார்க்கும் உயர்வு தந்து வந்தனரே யல்லாமற் சாதி முதலிய பிறிது ஏதும் பற்றி எவர்க்கும் உயர்வு கொடுத்தனரல்ல ரென்பதற்கு,

“உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல்நன்றே;

பிறப்போ ரன்ன உடன் வயிற்றுள்ளுஞ்

சிறப்பின் பாலால் தாயுமனந் திரியும்;

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னுது அவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்;

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளுங்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேர்பால் ஒருவனும் அவன்கட்படுமே ”

என்று பாண்டிவேந்தனான ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்சேழியன் கல்வியையுங் கற்றாரையும் உயர்த்திச் சாதி யுயர்வினைக் கீழ்ப்படுத்துரைத்தமை ஒருபெருஞ் சான்றாய் விளங்குகின்றதன்றோ? இன்னும், முன்னொரு கால் மோசிகீரனார் என்னும் நல்விசைப் புலவர், சேரமான் தகடேரேறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் வேந்தர் பெருமானது அரண்மனைக்குட் சென்றபோது, அங்கே அவ் வேந்தனது முரசுவைக்குங் கட்டில் மிக மெல்லிதாய் அழகிதா யிருக்கக்கண்டு, அதன்கட்படுத்து உறங்கினால் எத்துணை இனிதாயிருக்குமெனநினைந்து, அதன்மேலேறிச் சிறிது படுத்தவர், அதன் மென்மையால் அயர்ந்து உறங்கி விடுவாரானார். அப்போது அங்கு வந்த அவ் வேந்தர் பெருமான், தன் தூய கட்டிலின் மேல் அவர் படுத்துறங்குதலைக் கண்டு சிறிதுஞ் சினங்கொள்ளானாய் அத்தற்கு மகிழ்ந்ததோ டமையாது, அவர் இன்னும் இனிதாய் உறங்கல் வேண்டுமென விரும்பி அருகிருந்த ஒரு கவரி கொண்டு அவர்மேல் மென்காற்றுப் பட நின்று வீசுவானான்; இதற்

குள் விழித் தெழுந்த அப்புலவர் பெருமான் அவ்வரசன்றன்
பேரன்பினையும் பெருந்தகைமையினையும் வியந்து,

“மாசற விசித்த வார்புறு வன்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
ஒலிரெடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொவங்குழை யுழிஞையோடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணிவாரா அளவை, எண்ணெய்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவா
இருபாற்படுக்கும் நின்வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉஞ் சாலும் நற்றமிழ்முழுது அறிதல்
அதனெடும் அமையாது அணுகவந்து நின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசியோயே! வியலிடங் கமழ
இவண்இசை யுடையோர்க் கல்லது அவணது
உயர்நிலை யுலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குரிசில்நீ ஈங்கிது செயலே”

என்று அவன்றன் தமிழ் மொழி யன்பைப் பெரிது பாராட்டி-
னார். இங்ஙனமே தமிழ் கற்ற சான்றோர்க்கு அக்காலத்
திருந்த சேர சோழ பாண்டியர்கள் பல வகையால் உதவி
செய்து அவர்களைச் சிறப்பித்த வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கப்
புகுந்தால் அதற்கு நேரங்காணாது; ஆயினும் ஒன்றே யொன்று
காட்டல் வேண்டும். கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்-
னும் புலவர் பெருமான் ‘பட்டினப்பாலை’ யென்னும் அருந்
தமிழ்ப் பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொண்டு சென்றபோது,
அதன் சொற்சுவை பொருட் சுவையினைக் கண்டு வியந்த
சோழர் வேந்தனான கரிகாற்பெரு வளத்தான் அவர்க்குப் பதி-
னாறு நூறுயிரம் பொன் பரிசளித்தான்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! இவ்வாறு கல்விப் பொருள்
ளானது செல்வப்பொருளினுஞ் சிறந்ததென்று நம் தெய்வ

ஆசிரியரும் அவரது மெய்வழி கடைப்பிடித்து ஒழுகிய வேர் தர்களுஞ் செல்வர்களுங் கருதி அதனையும் அதனைக் கற்றாரை யுந் தம் உயிரினுஞ் சிறக்க வைத்துக் கொண்டாடினமையா லன்றோ, தனித்தமிழ் விழுப்பம் மலிந்த அரும் பெரு நூல் களை நாம் இன்று பெறும்பேறு பெற்றோம்!

இஞ்ஞான்றைத் தமிழ் நிலை

மற்று, இக்காலத் துள்ளவர்களோ அழிவில் பெருஞ் செல்வமாகிய தமிழ்க் கல்வியைப் பாராட்டாதும், தமிழ்கற்ற வர்களைப் பாதுகாவாதும், தமது செல்வத்தையே தெய்வமாகக் கருதி அதனை மேன்மேற் பெருக்குதற்கும், தம்முடம்போடு அழிந்து மாய்வனவாகிய அரசியல் நிலைகளும் போலிப்பட டங்களும் அடைதற்கும், தமது நிலைவை அல்லும்பகலும் ஈடு படுத்தி அதன்கண் மட்டுமே முயற்சி யுடையதாய் முனைந்து நிற்கின்றனர்! இதனால் தமிழ்க் கல்வி வளஞ் சுருங்கி வருவதோடு, தமிழ் கற்ற அறிஞர்களுந் தமது வாழ்க் கைக்கு வேண்டும் பொருள்வருவாய் இன்றி மிடிப்பட்டுத் துன்புறுகின்றனர்! நந் தமிழ் நாட்டவர்கள் தமது தாய் மொழியை நிரம்பக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறாதற்கு இடனின்றித் தத்தனிக்கையில், நம் செல்வர்கள் அயல்நாட்டு மொழியாகிய ஆங்கிலத்தின் பயிற்சி மிகுதற்கும், ஆங்கிலக் கல்விச்சாலைகள், வடமொழிக் கல்லூரிகள், இந்தி மொழிக் கல்லூரிகள் நாட்டு தற்கும் பொருள்உதவி செய்கின்றனர். “தன்னைப் பெற்ற தாய் கிண்ணிப் பிச்சை வாங்கத், தம்பி குர்ப்கோணத்திற் கோதானஞ் செய்கின்றான்” என்னும் பழ மொழியோ டொப்ப, நம் தாய்மொழிப் பயிற்சி சிறிதுஞ் செவ்வனேநடை பெறு இந்நாளில், அரசினர் உதவியால் ஆங்கிலமொழிப் பயிற்சி எங்கும்பரவிக்கிடக்கும்இந்நாளில், இறந்துபட்ட வட மொழியினையும் வடநாட்டவர் வழங்கும் இந்தி மொழியினை யும் பயில்கவென்று கூக்குரலிடுவார் தொகை பெருகும் இந் நாளில், வங்காளம் தெலுங்கு மலையாளம் முதலான மொழி கட்கு உரியோர் புகழத்தக்க முறையில் தத்தம் மொழிப்பயிற் சியினைப்பெருகச் செய்தற் பொருட்டு அவ்வம்மொழிகளிற்

பல் கலைக் கழகங்கள் திரப்பித்துவரும் இந்நாளில், நம் தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்கள் மட்டும் நம் தமிழ் நாட்டவர் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததான தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்குச் செலவிடாமற் பிறமொழிப் பயிற்சிக்குச் செலவிடுதல் ஐயகோ! கொடிது! கொடிது! நம் தமிழ்நாட்டு மக்களின் பேருழைப் பினைக் கொண்டு பெரும் பொருள் தொகுத்து வைத்திருக்குஞ் செல்வர்கள், அம்மக்களின் உதவிக்குக் கைம்மாறாகவாவது அவர்க்குரிய தமிழ்மொழிப் பயிற்சியினைப் பெருகச் செய்ய வேண்டியவர்களா யிருக்க, அரசினரற்றும் பெறும் வரிசைகள் குறித்து அவர்கள் அதனை அயல் மொழிப் பயிற்சிக்குச் செலவழித்தல் நன்றி மறந்த குற்றமாமன்றோ? அயல் மொழிப் பயிற்சியினை எவ்வளவுதான் இங்கே பரவ வைத்தாலும், அதன் உதவி கொண்டு நந் தமிழ்மக்களைச் சிறிதும் முன்னேற்றல் இயலாது. நந் தமிழ்மக்களை முன்னேற்றுதல் அவர்தந் தாய்மொழியாகிய தமிழ் ஒன்றினாலே தான் கைகூடும் என்பதை நந் தமிழ்நாட்டுச் செல்வர்கள் கருத்திற் பதிக்கக் கடவராக! மேலும், நந் தமிழ்நாட்டுக்கு ஆறாயிர நாழிகை வழி விலகிக்கிடக்கும் மேல்நாட்டி லுள்ள கிறித்தவக் குருமார்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்து, நூறாயிரக் கணக்காகத் தம் நாட்டுமக்கள் தந்த பொருளைச் செலவிட்டு, இங்குள்ள நாடு நகரங்களிலுஞ் சேரிகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான கல்விச் சாலைகள் திரப்பித்தும் மாதா கோவில்கள் கட்டுவித்தும் இந்நாட்டவர் எல்லார்க்கும் ஏதொரு வேற்றுமையும் இன்றிக் கல்வி கற்பித்துங் கடவுள் உணர்ச்சி யுண்டாக்கியும் பேருதவி புரிந்துவராநிற்க, நம் நாட்டு ஏழைமக்கள் ஒரு நாளுக்கு ஒருவேளை நல்லுணவுமின்றிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில்விழப் பாடுபட்டுத் தேடிக்கொடுக்கும் பெரும்பொருளைப் பேழை பேழையாய் வைத்திருக்குஞ் செல்வர்கள், தமது பெருமைக்கும் தமது நலத்திற்கும் தம் மனைவி மக்களின் ஆடை அணிகலங்கட்கும் தம் வேடிக்கை விளையாட்டுகட்குமாகத் தமது பெரும் பொருளைச் செலவு செய்து கொண்டு தமக்கு அப்பொருளைச் சேர்த்துக் கொடுக்

சும் ஏழைகளிற் பெரும்பாலானைத் தீண்டாதவரென ஒதுக்கி வைத்தும், அவர்க்கு நல்லுணவும் நல்வெள்ளாடையுங் கூடக் கொடாதும், அவர் வணங்குதற்குத் தம் கோயில்களில் உள் வருதல்கூடத் தகாதென விடுக்கியும், அவர் தம் மக்களோடு ஒப்ப இருந்து கல்வி பயிலுதலும் ஆகாதென அவரைத் துரத்தியும் அவ்வழை பக்கட்டுப் பெருங் கொடுமை செய்துவரல் தெய்வத்திற்கு அடுக்குமா? “ஏழை யழுத கண்ணீர் கூரிய வான் ஓக்கும்” என்னும் பழமொழிப்படி, நம் ஏழைமக்கள் படுத்தயரமானது, அத்துயரத்திற்கு ஏதுவாய் நிற்குஞ் செல்வர்களையுங் குருடார்களையுங் சுவடறத் தேய்த்து மாய்க்குங் காலம் இறைவனது சினத்தால் விரைந்து அணுகு கின்றதென்று ஓர்மின்கள்! ஓர்ந்து, எல்லா மக்களுக்கும் கல்விப் பயிற்சி இன்றியமையாத தெனவும், அக் கல்விபாகிய விளக்கைக் கொண்டு எல்லாம்வல்ல சிவபிரான்றன் பேரின்ப வெள்ளத் தைத் தெரிந்து சென்று அவ்விற்பத்தை நுகர வம்மின்களென வும் நம் சைவசமய ஆசிரியர்கள் இடைவிடாது அறிவுறுத்தி வந்த அருட்பான்மையனைக் கடைப்பிடியாக எடுத்துக்காட்டி மக்களெல்லாரையும் அழைத்த,

“காகம் உடிகலந் துண்ணக்கண்டிர் அகண்டாகாரசிவ,
போகம் எனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப்
பூரணமாய், ஏக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ! இன்புற்
றிட நாம் இனியெடுத்த, தேகம்விழும்முன் புசிப்பதற்
குச்சேரவாருஞ் செகத்திரே”

என்னுந் தாயுமான அடிகளின் பழந்தமிழ்ச் சைவக் கோட் பர்ட்டைக் கடைப்பிடித்து உண்மைச் சைவராகிய நாம் நம்மவ ரெல்லார்க்கும் நம் அருந்தமிழ்த் தெய்வக் கல்வியைப் புகட்ட முன் நிற்போமாக

செல்வத்தின் பயன்

இனி, நம் தெய்வஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பொரு ளைக் கல்விப்பொருள் செல்வப்பொரு ளென இரண்டாகப் பகுத்து, என்றும் அழியாததாய் மக்களுயிரின் அறிவை விளக்கி அவ்வுயிரைப் பிறவிகடோறுந் தொடர்ந்து செல்லும்

விழுப்பம் உடைமைபற்றிக் கல்வியை முதல் நிலைக்கண் வைத்துங், கல்விபோல் அழியாச் சிறப்புடைய தன்னுயினும் அக் கல்விடைப் பயன்படுத்தற்கும் உலகியல் ஒழுக்கம் நடைபெறு வித்தற்கும் இன்றியமையாததாதல் பற்றிச் செல்வத்தை அதன் பின்நிலைக்கண் வைத்தும் அவ்விரண்டும் அன்பினால் உந்தப் பட்டு மேலும் மேலும் அவ் அன்பினை வளர்த்துப் பரவச்செய்தற்கே கருவியாதல் வேண்டுமென “இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை” என்று குத்திரத்தில் ஆணைதர் திருக்கின்றார். ஆகவே, கல்வியானது அறிவை விளக்குங் கருவியாதலோடு எல்லாஉயிர்களினதத்துந் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அன்பு என்னுந் தேனைப் புறத்தே ஒழுகச்செய்து, உலகத்தை அத்தேன் பெருக்கிற் படிவித்து இன்புறச்செய்தல் வேண்டும் என்றுஞ், செல்வமானது அக்கல்விக்குத் துணையாய் அதனையும் அன்பையும் வளரச் செய்தற்குக் கருவியாதல் வேண்டு மென்றும் நாம் தெளியப் பெறுகின்றனம்; அன்பார்களே !

ஆனால், இஞ்ஞான்றுள்ள மக்களிற் கல்வி கற்பாருஞ் செல்வந் தொகுப்பாருங், கல்வி கற்பது அறிவினை விளக்கி அன்பினை வளர்த்தற்பொருட்டேயாமென்றுஞ், செல்வந் தொகுப்பது தமக்குமட்டுமேயன்றிக் கல்விக்குங் கற்றார்க்கும் வறியார்க்கும் அறத்திற்கும் பயன்படுத்தற் பொருட்டேயா மென்றும் உணர்கின்றா ரில்லை ; கல்வி கற்பது பெரும்பொருள் தொகுப்பதற்கே என்று பிழையாக நினைக்கின்றார்கள் ; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அவர்வழி வந்த திருவள்ளுவர் முதலிய சான்றோருமோ, அன்புவளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் கல்விகற்றல் வேண்டுமென மொழிபாடுகின்றார். நம் ஆசிரியர் அறிவுரையைத் தழுவாத நம்மக்களோ பொருளீட்டுதல் ஒன்றன் பொருட்டாகவே கல்விகற்றலும் அதனைப் பயன்படுத்தலுஞ் செய்துவருதலால் வினையுந் தீமைகள் அளவில்லாதன வாய்ப் பெருகுகின்றன ! பொருட்டேயு ஒன்றையே கருதுவோர் பிறர் நலங் கருதுவரோ ! தம்மீனும் ஏழைகளாய் இருப்பவர் பொருள்களையுங் கவர்ந்து கொள்ளவன்றோ சூழ்ச்சி

செய்கின்றனர் ! இரவில் திருநிற் திருடர்க்கும், வழிமறித்துக் கொள்ளையடிக்கும் வழிப்பறிகாரர்க்குங், கல்வியை உதவியாய்க்கொண்டு உயர்நிலைகளாகிய மாறுவேடம் பூண்டு கைக் கூலி வாங்கும் பகற்கொள்ளைக்காரர்க்கும் வேறுபாடுண்டோ சொன்மின்கள் ! இங்ஙனமே செல்வப்பொருளைக் கொண்டு மேலும் மேலுஞ் செல்வத்தைத்திரட்டிச் சேர்ப்பவர்கள் எத்தனையோ ஏழைக்குடும்பங்களைப் பாழாக்கிச் செல்வர்களாகின்றார்கள் ! ஆங்கிலம் உடமொழி முதலானவைகளை எவ்வளவு கற்றாலும் என்ன பயன் ! அன்டிக்கும் அறிவுக்கும் பயன்படுத்தற் பாலவான கல்வியையுஞ் செல்வத்தையும் மேலுந் திரண்ட செல்வத்தை மேன்மேற் பெருக்குதற்குப் பயன்படுத்தலால் எத்தனைகொலைகள் ! எத்தனை அழிவழக்குகள் ! எத்தனை புனை சுருட்டுகள் ! எத்தனை கொடும்பொய்கள் ! நாடோறும்நாழிகை தோறும் அரித்ததித்து நிகழாநிற்கின்றன ! இவ்வளவுதீங்குகள் செய்து ஈட்டிய பொருளை ஈட்டியவனாவது நிலையாக இருந்து நுகர்கின்றனனா ? அதவும் இல்லையே ! பருநோய்கொண்டு நீள வருந்தியோ, தண்ணோய்கொண்டு சடுதியிற் செத்தோ, தாய் அலறத், தந்தை யலற, மனைவி யலற, மக்கள் அலற எங்கோ மாயமாய் மறைந்துபோய் விடுகின்றனனே ! அவன் அவ்வளவு பிறரைத் துன்புறுத்தித் தொகுத்த பொருளில் ஓர் எள்ளளவாவது கூடச்சேன்றதா ? இல்லையே !

“அத்தமும் வாழ்வும் அகத்தமட்டேவிழி அம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மியிரு
கைத்தலைமேல் வைத்தழு மைந்தருஞ் சடுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே”

என்ற பட்டினத்தடிகள் பொன்மொழியின் உண்மை நாடோறுங் நம் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்து வருகையிற், கல்விகற்றவர் நிலையில்லாத பொருளின்பொருட்டே அதனைப் பயன்படுத்தலுஞ், செல்வமுடையவர் மேலுஞ் செல்வம் பெறுதலையே கருதிப் பிற்பொருளைப் பலவழியாற் கவர்சலும் எவ்வளவு கொடுமை ! எவ்வளவு பேதைமை ! “ஒருவன் உலகமெல்லாம் பெற்றாலுந் தன்உயிரை இழந்து விடுவனாயின் யாது பயன்” என்ற

எச் முனிவருரையின் உண்மையை நினைந்து பார்மின்கள் !
இப்பிறவியிற் கற்றதும் பொருள் ஈட்டியதும்போலவே ஒவ்
வொரு பிறவியிலுஞ் சென்று கற்றலும் பொருள் ஈட்டலுஞ்
செய்ய வேண்டியவரான மக்கள் அவ்விரண்டையும் அறித்
தடுத்துச் செய்தலில் அலுப்புறல் வேண்டாமோ ! அவ்விரு
வகைப் பொருளாலும் அன்பையும் அறிவையும் வளர்த்துப்
பிறவிபைத் தூய்மைசெய்து இறைவனது திருவடிப் பேரின்பத்
தைப் பெறாமல் இப் பிறவிவட்டத்தில் ஓயாது கிடந்து சுழலு
தலாற் பயனென்னை ! ஆகவே, கல்விகற்றலும் அதனைக் கற்பித்
தலும் அந்நைப் பயன்படுத்தலும் அன்பு அறிவுகளை வளர்த்தற்
குக் கருவியாக முதலிற் பயன்படுத்தி, அதன்பின் தமது
வாழ்க்கையின் நலத்திற்குப் பொருள் தேடுதலில் அதனைப்
பயன்படுத்துவதே அறிவுடைமையா மென்பதூஉம், அங்ஙன
மே செல்வத்தைத் தேடுதலும் அதனைத் தேடுவித்தலும் அத
னைப்பயன்படுத்தலுமாகிய முயற்சிகளெல்லாங் கல்வியையுங்
கற்றார் தொகையையும் பெருக்கி அன்பினை எங்கும் பரவச்
செய்தற்கு முதலிற் பயன்படுத்தி, அதன்பின் தமது வாழ்க்கை
நலத்திற்குப் பயன்படுத்துவதே அன்புடைமையா மென்ப
தூஉம் நம்பமுந்தமிழ்ச் சைவக் கோட்பாடாதல் பெறப்பட்டது

அறம் ஒன்றே

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மூன்றாவதாக திறுத்
திய “அறம்” என்னும் முடிந்த பொருளைப் பற்றி ஆராய்ந்து
அவ்வளவில் இவ்விருவரையை முடிப்பாம். இன்பமும் பொ
ருளும் அன்பினையே முதலும் ஈறுமாய்க்கொண்டு தேடப்படு
தலும் நுகரப்படுதலும் பயன்படுத்தப்படுதலும் வேண்டுமென
ஆசிரியர் வற்புறுத்தினார் போலவே, அறமும் அன்பினையே
முதலும் ஈறுமாய்க்கொண்டு ஈட்டப்படுதலும் நுகரப்படுதலுஞ்
செய்யப்படுதலும் வேண்டுமென அவர் வலியுறுத்துகின்றமை
மேலெடுத்துக் காட்டிய “இன்பமும் பொருளும் அறனும்
என்றாங்கு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை” என்பதனால்
நன்கு விளங்காநிற்கும். எனவே, உண்மையன்பு இன்றி,
வெறும் பட்டப்பெயரை நச்சியும் உலகத்தார் தம்மை மீக்கூறு

தல் விழைந்தும் ஆற்றும் அறம் நன்மைபயவாமை அறியப்
படும். இவர் அறஞ்செய்வதற் சிறந்தாரென்று அரசினருங்
குடிமக்களும் புகழ்ந்து பேசுதலையே நோக்கநிற்பவர், தாம்
குறித்த அறத்தைத் தமது கைப்பொருளாலன்றிப் பிறரது
பொருளாற் செய்தற்கும் பின்வாங்கார். ‘இவ்வேழைமக்க
ளின் பொருளை அவர் கண்ணீர் சிந்தப் பிடுங்கிப், பிறர்மெச்ச
அறஞ் செய்தலால் யாதுபயன்? என்று அவர் உணரமாட்டா
ராதலால், அன்பின்றிச் செய்வாரது அறங் “கடைத் தேங்கா
யைத் திருடி வழிப்பிள்ளையார்க்கு உடைப்பதனையே” ஒப்ப
தாய்முடியும். மற்று எல்லா உயிர்களிடத்தும், எல்லா மக்க
ளிடத்தும் நெகிழ்ந்த அன்புடையவர்களோ எவ்வுயிர்க்கும்
எவர்க்குந் தீங்குநேராத முறையிற் பெயர் புகழ்களை வேண்
டாதுஅறஞ் செய்வராகலின், அவர் செய்யும்அறமே தமக்கும்
பிறர்க்கும் உண்மையிற் பயன்படுவதுடைத்தாம். ஆகவே,
அன்பு ஒன்றனையே உயிராகக்கொண்டு நடைபெறும் அறத்
தை எடுத்து வற்புறுத்தும் நம் தெய்வ ஆசிரியர், தமது விழு
மிப கோட்பாட்டிற்கு மாறபாடின்றி அவ்வறத்தை ஒன்றாக
வே கூறினரல்லது அதனை ‘இல்லறம்’, ‘துறவறம்’ என இரண்
டாகப் பகுத்துத், தாம் இபற்றி யருளிய தோல்காப்பியத்
தெய்வ முழுமுதல் நூலின்கண் யாண்டும் ஒதிற்றிலர். இம்
மையின்பம் விழைந்து தாம் காதலன்பு பாராட்டிய மனைவி
மக்களோ டொருங்கிருந்து நடாத்திய அன்பு வாழ்க்கையும்,
மறுமையின்பம் விழைந்து மனைவிமக்கள் தமக்குத் தொண்டு
செய்ய இம்மைமுயற்சியை விட்டு இறைவன் றிருவருளிற்
றமது உணர்வினைத் தோய்வித்திருக்குந் தவவாழ்க்கையும் ஓர்
அறத்தினுள்ளேயே அனைந்த இருவகைநிலைக ளாகு மல்லா
மல், அவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டனவாகா என்
பதே நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனுக்குக் கருத்தாதல்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட்காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்று அவர் அருளிச்செய்த கற்பியற் சூத்திரத்தால் தெற்றென விளங்காநிற்கும். இதன் பொருள் என்னையோவென்றார், 'காதலன்பால் துப்த காம விற்பம் நிறைந்து கடைக்கொண்ட வாழ்நாள் எல்லையின் நடுக்காலத்தே, தமக்குக் காவலாய் அமைந்த தம் புதல்வரொடு கூடியிருந்துந், தாம் அதுகாறுஞ் செய்துபோந்த அறத்தை இனித் தாம் செய்யலாகாமையின் தமக்காக அவ்வறத்தைச்செய்யுஞ் சுற்றத்தாருடன் அமர்ந்துங், சூழும்பத் தலைமகனுந் தலைமகளுஞ் சிறந்ததாகிய தவத்தில் தமதுணர்வினைப் பயிலச்செய்தல் தாம் அதுகாறுஞ் செய்து போந்த காதல் மனைவாழ்க்கையின் பபனாகும்' என்பதே அதுவாம். எனவே, காதலன்பிற் சிறந்த கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் பிரியாதிருந்தே தவஞ் செயற்பாலரென்பதூஉம், அப்போது அவர்தம் புதல்வராயினார் அவரது தவ வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமெனவெல்லார் தேடிச் கொடுத்து அவர்க்குத் துணையாக நிற்கர்பால ரென்பதூஉம், அவர்க்குச் சுற்றத்தவராயுள்ளார் அவர் தவவாழ்க்கையில் அமர்ந்த காலந் தொட்டுச் செய்யாது விட்ட அறங்களையெல்லாஞ் செய்து கொண் டிருக்கற்பாலரென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படுகின்றன அல்லவோ? பாருங்கள் அன்பர்களே! நம் முதலாசிரியர் எடுத்துக்கூறிய நம் தமிழ் முதுமக்களின் மனைவாழ்க்கையும் அதன் முடிவில் நோற்கப்படுவதாகிய அவர்தந் தவவாழ்க்கையும் எவ்வளவு சிறந்தனவாய், இறைவன் வகுத்த அன்பொழுக்கத்திற்குச் சிறிதும் மாறுபடாதனவாய் விளங்கி நிற்கின்றன! பெளத்த சமண சமயங்களும் அவற்றைப் பின்பற்றி எழுந்த ஆரியமிருதி நூல்களுந் தவவாழ்க்கையைத் துறவுநெறியின்பாற் படுத்து, மனைவி மக்கள் சுற்றம் முதலியதொடர்புகளையெல்லாம் முற்ற அறுத்தபின் தவஞ்செயற்பாற்றென்று வலியுறுத்தாநிற்க, நம் செந்தமிழ்த் தனிமுதல் நூலாகிய தொல்காப்பியமோ கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் பிரியாது நின்றே மக்களுஞ் சுற்றமுந் தமது தவத்திற்கு உதவியாய் நிற்பத் தவத்தினை முயல்ப்பாலர் என அறிவுறுத்துகின்றது. இவ்விருவேறு அறிவுரைகளில் எது சிறந்ததென்பதைச்

சிறிது ஆராய்ந்து பார்மின்கள் ! ஒருவன் தன்வாழ்நாளில் நீண்டகாலம் வரையில் அன்பு பாராட்டி வந்த தன்மனைவி மக்களை அன்பின்றிப்பிரிந்து, பிறரிடும் அறச்சோற்றிற்காக ஊர் ஊர் திரிந்து, ஐயம் ஏற்றுண்டு மரத்தினடியிலும் புறந்திண்ணையிலும் வருந்திக் கிடந்து நோயிலுந் துன்பத்திலும் உழல்வதாகிய வடநாட்டினர்தம் துறவுவாழ்க்கை நல்லதோ ! தன் உடம்பையும் உயிரையும் அன்பினால் இன்புற வளர்த்த தன் மனைவியையும் அவள்பாற் றேன்றிய அன்புடை மக்களையும் பிரியாதிருந்து, அவர் தனக்கு ஏதுங் குறையில்லாது தொண்டு செய்பத் தானுந் தன்மனையாளுந் தவத்தின்கண் அமர்வதாகிய தென்னாட்டினர்தந் தவவாழ்க்கை நல்லதோ ! பசி நோர்ந்த போது உணவும் பெறுதல் அரிதாதலின் தன்னுடம்பே தனக்குஞ் சுமைபாகத், தாம் வருத்தித் தேடிய உணவிலிருந்து பிறர் தனக்கு உணவளிக்க வேண்டியிருத்தலிற் பிறர்க்குஞ் சுமையாகத் தன் மனைவிமக்களை மிடியிலுந் துன்பத்திலும் உழலவிட்டுத் தானும் உழலுந் துறவுநிலை நல்லதோ ! தான் தேடிய பொருள்கொண்டு தன் புதல்வரும் பெருக்கிய செல்வத் தால் ஊனும் உடையும் பிறநலங்களும் பெற்றுத் தானுந் தன் மனைவியுந் துன்பின்றி நோர்குந் தவநிலை நல்லதோ ! நீண்ட நாள் தன்னோடு அன்பினால் உயிர்வாழ்ந்தார் தன்னைப்பிரிந்த மையால் தனித்துயர் உழக்கத் தான்மட்டும் மறுமையின்பம் நாடிப் புகுவதாகிய துறவு நிலை நல்லதோ ! அன்றித் தன்னோடு நீள அன்புற்று உயிர்வாழ்ந்தார் தாமுந் தன்னைப் போலவே திருவருளின்பத்தை நாடித் தன்னோடு டனிருந்து நோற்பதாகிய தவநிலை நல்லதோ ! என்று பகுத்து நடுகின்ற ஆராய் வார்க்கு, வடவர் மேற்கொண்ட துறவுவாழ்க்கையினுந் தமிழர் மேற்கொண்ட தவவாழ்க்கையே பலவாற்றினுஞ் சிறந்த தென்பது இனிது புலனும். மேலும், மனைவிமக்களையெல்லாம் அன்பின்றிப் பிரிந்து தவமுயற்சியில் நிற்பதாகிய துறவு நிலை, காண்பவர்க்கு வெருட்சியினை விளைவிப்பதன்றி, அந்நிலையில் நிற்பார்க்குச் சிறிதும் நலந்தருவதன்று. ஏனென்றால், ஊனுற் சமைந்த இவ்வுடம்பு உள்ளவரையில், அதற்கு

உணவு இடுதல் வேண்டும்; உணவின் உடம்பு தன்னிலையில் நிற்கும்வகையில் ஆண்டில் முதிர்ந்தார்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கையுண்டாதலை யாண்டுங் காண்கின்றேம். பலவாற்றற்பட்டினி கிடந்து உடம்பை வாட்டிய குசேலமுனிவருந் தம்மனை யானைக்கூடி இருபத்தேழு பிள்ளைகளைப் பெற்றனரென்றால், உலக வாழ்க்கையைத் துவர்த்துறந்து பெருந்தவத்தில் வைகிய விசுவாமித்திர முனிவரும் மேனகை என்னும் அரம்பை மாதைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கூடிக்கிடந்து சகுந்தலையைப் பெற்றனரென்றால், அவர்போல் அத்தனைக்கடுத்துறவில் நிற்க மாட்டாத எளிமடக்கள், மனைவி மக்களை முற்றத்துறந்து முழுத்தவ வாழ்க்கையில் இழுக்கின்றி நிற்கமாட்டுவரோ சொல்லுங்கள்! முழுத்துறவினை வலியறுத்தவந்த கௌதம சாக்கியர் காலத்திலேயே அவரால் துறவுபுகுந்த பிட்சுக்களும் பிட்சுணிகளுந் தத்தம் நிலைகுலைந்து காம இன்பத்திற் கிடந் துழன்றன ரெனவும், உரோமாபுரியில் அங்ஙனமே துறவுநிலை யிலிருந்த கத்தோலிக் கிறித்துவக் குருமார்களுங் கன்னிகளுந் தம் நிலைவழுவி ஒழுகினரெனவும் பண்டைநிகழ்ச்சிகளை நூல் களின் வாயிலாக நன்கறிவதோடு, இங்ஙனானுள்ள துறவு மடங்கள் பெரும்பாலனவற்றிலும் அத்தகைய சீர்கேடான நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக நடைபெற்று வருதலையும் உணர்ந்து வருகின்றனம் அல்லமோ? இத்தனைச் சீர்கேடும், இழுக்கிய நடையும் எதனால் வந்தன? உலக இயற்கையும் மக்களியற்கையும் இவற்றை வகுத்த இறைவன் திருவுளக் குறிப்பும் நன்கு ணர்ந்த நம்பேராசிரியமாகிய தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்திய தவநிலையினைத் தழுவாமல், உலக இயற்கைக்கும் மக்களியற் கைக்கும் இவற்றைத்தோற்றுவித்த ஆண்டவன் திருவருட் குறிப்புக்கும் மாறானதொரு துறவுநிலையைப் பெளத்த சமண் மதங்கள் கூறியபடி நம்மனோர் தழுவி நடக்கப் புகுந்தமையா லன்றோ? மனைவாழ்க்கையில் இருந்தக்கால் தாம் செய்து போந்த முற்பத்திரண்டு அறங்களையும் தம் உரிமைச் சுற்றத் தார் செய்துபோதருமாறு ஒழுங்குசெய்து வைத்துத், தம்புதல் வர் தமக்குவேண்டியவைகளைச் செய்துவர, உலகநன்மையை

யுந் தமது நன்மையையும் நாடி இறைவனை உளங்குழைந்துருகி வழுத்துவதாகிய தவநிலையைக் கணவனும் மனைவியும் ஒருங்கிருந்து செயற்பாலரென நம் பேராசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரைத்தபடி நம்மனோர் செய்துவந்தனராயின் மேற் சொன்ன தீமைகள் வாராவன்றே.

பண்டைத் தவவாழ்க்கை

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காட்டிய தவநெறியிலேயே வடநாடு தென்னாடுகளிற் பண்டைக்காலத் திருந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் நிலை நின்றனர் என்பதற்கு, வடநாட்டுமுனிவராகிய மரீசி, அத்திரி, அங்கேசர், புலகர், கிரது, புலத்தியர், வசிட்டர் முதலியோரெல்லார் தத்தம் மனைவிமாரோடிருந்து தவஞ் செய்தபையுந் தமிழ்நாட்டிலிருந்த பாலைக்கொளதமனார், திருவள்ளுவனார், சுந்தரர் முதலாயினாரும் பெரிய புராணத்துச் சொல்லப்பட்ட சைவநாயன்மார் பலருந் தத்தம் மனைவியரோடு மிருந்தே தவமியற்றிச் சிவபிரான் திருவடிப் பேரின்பத்தை எய்தினமையுமே சான்றும். இது குறித்தன்றோ தெய்வத் திருவள்ளுவனாரும்,

“அறன்எனப் பட்டதே இவ்வாழ்க்கை அஃதும்

பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று”

என்னுந் திருக்குறளால் அறவாழ்க்கை எனப்படுவது இவ்வாழ்க்கையையா மென்றும்,

“அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கை யாற்றிற்

புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறுவ தெவன்”

என்னுந் திருக்குறளால் தறவுநிலை புகுதல் பயன் இன்றாமென்றுந் தொல்லாசிரியர் வழியே கடைப்பிடித்து ஒதியதோடு, ‘தறவு’ என்பது நெஞ்சினுற்றுரத்தலே யாமெனவும், “யான் செய்தேன்” என இறுமாந்துரைக்கும் அகப்பற்றும், ‘எனது பொருள்’ எனச் சொல்லும் புறப்பற்றும் ஒருங்குறுதலே யாமெனவும் வற்புறுத்துவாராய்,

“நெஞ்சிற்றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து

வாழ்வாரின் வன்கணூர் இல்” என்றும்,

“யான் எனது என்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாணோர்க்
குயர்ந்த உலகம்புகும்” என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்.

துறவு அறம் ஆகாமை

மேலும், இவ்வாழ்க்கை பொன்றுமே அறனென வைத்துச் சொல்லப்படுதற்கு உரித்தாவ தன்றித், துறவு வாழ்க்கை அறம் எனப்படுதற்கு உரிமை யுடைத்தன்று; ஏனெனின், பிறவுயிரின் துயர்களைவதூஉம், மக்கள் பிறரின் துன்பந் துடைப்பதூஉம் ஆகிய செயலை உண்மையாற் செய்வாரது நல்வினையே அறம் எனப்படும்; இவ்வாறு செய்யப்படும் அறம்பழைய நாளில் முப்பத்திரண்டு வகையாகச் செய்யப்பட்டு வந்த தென்பது.

“ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஒதுவார்க்கு உணவு,
அறுசமயத் தோர்க்கு உண்டி ஆவிற்கு வா யுறை,
சிறைச்சோறு, ஐயந், தின்பண்டம் மகச்சோறு,
மகப்பெறு வித்தல், மகவளர்த்தல், மகப்பால்,
அறவைப் பிணஞ்சுடல், அறவைத் தூரியம்,
வண்ணார், நாவிதர், வதுவையாற்றல், நோய்
மருந்து, கண்ணாடி, காத்தோலை, கண்மருந்து,
தலைக்கெண்ணெய், பெண்போகஞ், சுண்ணம், பிறர்துயர்
காத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தர், மடந், தடம், கா,
ஆவுரிஞ்சு நடுதறி, ஏறு விடுத்தல்,
விலை கொடுத்துக் கொலையுயிர் மீட்டல், விலங்குணு
இச்செயல் முப்பத் திரண்டற மென்ப”

என்னும் பழைய தீவாகர நிகண்டால் தெரியப்படும். இங்ஙனமாக முப்பத்திரண்டு அறங்களைச் செய்யும் நிலை இல்லற வாழ்க்கைக்கு வாய்வதே யன்றித் துறவுக்கு வாயாது; ஆகவே, துறவினை அறம் என்னுஞ் சொல்லொடு புணர்த்துத் துறவறம் என வழங்குதலுஞ் சாலாது; அதனாலன்றோ தெய்வத் தொல்காப்பியர் ‘துறவறம்’ என்னுஞ்சொற்றொடரைத் தமது விழுமிய முழுமுதல்தானுள் யாண்டுமே வழங்காராயினார். மற்றுத், திருவள்ளுவரோ தமது கால வழக்கினைத் தழீஇத் ‘துறவறம்’ என்பதொன்று கூறினாராயினும், அவ்வியலில் இர்ப்புப்பத்

திரண்டறங்களுள் ஏதொன்றும் எடுத்துரையாது, புலாலுண் ணுமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, இன்னஞ்செய்யாமை, கொல் லாமை, பொய்யாமை முதலாகச் செய்வதில்லாச் செயல்களை அறங்களாக எதிர்மறை முகத்தாற் கூறியருளிணர். எனவே, அவர்கூறும் வகையிலிருந்து 'துறவினை' அறம் எனச்சொல்லு தற்குவுதாம் இடம் இல்லாமை நன்கு விளங்குகின்ற தன்றோ? அதுவேயுமன்றி, அவர் மனைவி மக்களைத் துறந்து தனியிருந்து நோற்பதே தவம் என்று 'திருக்குறளில்' ஓரிடத்தாராயினங் கூறுமையினை உற்றுநோக்கும்வழி, ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார் மொழிந்தவாறே மனைவியுந் தானுமாயிருந்து அகப்பற்றுப் புறப்பற்று இன்றித் தூய அன்பின் வழியின்று நோற்பதாகிய பண்டைத் தவநிலையே அவர்க்கும் உடம்பாடென்பது உய்த் துணரக் கிடக்கின்றது. இதிகாறும் அறம் என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்த அளவில், அஃதோ இல்லறம் ஒன்றற்கே உரித்தாய்க், காதலன்பின் வழி நிகழும் மனைவாழ்க்கையின் நடுவெல்லையில் நோற்கப்படுவதாகிய தவநிலையினையுந் தன்கண் அடக்கி நற் கும் என்பதூஉம், முப்பத்திரண்டு வகையாகச் செய்யப்படும் அறங்களுள் ஏதுஞ் செய்யப்படுவதின்றி எதிர்மறை வகையாற் செயலின்றி நினைவளவில் நிற்பனவாகிய கொல்லாமை பொய் யாமை கள்ளாமை முதலியவற்றுல் நிலைப்படுவதாகிய தவநிலை யினைத் துறவறம் என்றல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன் றென்பதூஉம், இப்பேராசிரியர் அறிவுறுத்திய அரத்தின்வழி பொழுக்கியே திருவள்ளுவரும் நம் சைவசமயச் சான்றோர்களும் இறைவன் திருவருட் பேற்றினை எய்தின ரென்பதூஉம்,பொளத்த சமன்மத வழிநிகழும் இஞ்ஞான்றைப் போலித்துறவொழுக்கம் பல்பெருந் தீங்குகட்டும் இடனாய் நின்றலின் அதனை பொழித்து மனைவாழ்க்கையின்பாற் பட்ட தவநிலையில் நின்று தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பெற்றொழுகிச் சிவபிரான் திருவடிக்குரியராதலே நம் சைவசமயப் பெரியார் தங் கோட்பாடா மென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

இனி, உலக முயற்சியை விட்டுத் தவநிலைக்கண் நின்றல் நம்மனோர் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத கடமையாம்.

ஏனென்றால், இவ்வுலகியல் வாழ்க்கை நீடுநிற்பதன்றாய்ச் சமுதாயில் எதிர்பாராதே மறைந்தொழிவதாகலானும், இனி நாம் செல்லும் மறுமை யுலகத்திற்கு இங்கே துணைவராயிருந்த மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார் நண்பர் என்னும் எவரும் நம்மோடு உடன்வந்து துணையாய் நிற்க மாட்டுவார் அல்லராகலானும், இம்மைக்கண் நம்மை இவ் உடம்பில் வருவித்து வைத்துப் பல வகை யின்பங்களையும் நமக்கு ஊட்டி அதன்பின் நம்மை இவ்வுடம்பினின்றும் பிரித்து வேறோர் உலகத்தில் வேறோர் உடம்பிற் புகுத்துவானாகிய இறைவன் ஒருவனே இங்கும் அங்கும் எங்குந் துணையாக நிற்பனாகலானும், இப்பிறவியில் நாம் நுகர்ந்த இன்பங்கள் எல்லாம் இன்பம் இத்தன்மையதென்று நமக்கு உணர்த்தும் அவ்வளவுக்கே பயன்படுவனவன்றி வேறு துன்பக் கலப்பில்லாமல் நீள இருந்து நம்மை மகிழ்விக்க மாட்டாவாகலானும், நிலைபேறில்லாப் பொருள்கள் நிலைபேறில்லாச் சிற்றின்பத்தையே தரக்காண்டலால் நிலையான இன்பத்தைப் பெறவேண்டுவார் எல்லாரும் நிலைமாறுதலின்றி ஒரு தன்மையனாய் விளங்கும் இறைவன்பா லன்றிப் பேரின்பத்தை நுகர்தல் ஏலாமையானும் நம் ஆசிரியன்மார்,

“பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும் [றும்,
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” (தொல்காப்பியர்) என்

“ஊருஞ் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ் சதமல்ல பெண்டர் சதமல்ல பிள்ளைகருஞ்
சீருஞ் சதமல்ல செல்வஞ் சதமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ் சதமல்ல நின்றார் சதங்கச்சி யேகப்பனே”

(பட்டினத்தடிகள்) என்றும்,

“தினைத்தனை யுள்ளதோர்பூவினிற் றேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங்காண்டொறும்பேசுந் தோறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி”

(மாணிக்கவாசகர்) என்றும் அருளிச்செய்து எல்லா வுணர்வுகளும் நமக்கு வாய்த்திருக்கும் இவ் அரிய மக்கட்பிறவியிலே நாம் ஏமாந்து இறந்தொழியாமல், நமக்கு ஒப்பற்ற துணைவனான

யிருக்கும் இறைவனை இறுகப்பற்றும்படி நம்பால் வைத்த இரக் கத்தால் நமக்கு அறிவுதெருட்டி யிருக்கின்றார். இவர்தம் அருளுரைகளைக்கேளாமல், நான்என்றுஒருபொருளில்லை, என் னின் வேறான உயிர்களும் இல்லை, இறைவன் உண்டென்பதும் பொய், வருவதும் போவதும் நிர்ப்பதுமாய உலக நிகழ்ச்சிக ளெல்லாம் இயற்கையே என்று பாழங்கொள்கைகளை வாய்க்கு வந்தபடி பேசி நம்மனோர் இவ் அரியவாணை வீணாக்கு வார்களாயின், உண்மைக்கு மாறுபேசி இறைவனைத் துணை யாகப் பற்றாமையின், இறந்தொழிந்தபின் அடங்கா நாவின்ரா கிய அவர்கள் துணையின்றி இருளுலகத்திற் சென்று பெருந் துன்பம் உழப்பார்கள்; இது திருவள்ளுவ நாயனார்,

“அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்துவிடும்”

என்றமையாலும் உணரப்படும். கடவுளை நம்பாதவர்கள், கடவுளின் பெருந்துணையை நாடாதவர்கள், இறந்தபின் இருளு லகத்திற்சென்று தன்புறுகின்றார்கள் என்பதனை, அகக்கண் திறக்கப்பெற்று மறமை யுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளைக் காண வல்ல ஆங்கில ஆசிரியரான ஸ்டெயின்டன் மோசஸ் (Stainton Moses, M. A.) என்பவர் தக்கார் பலர் முன்னிலையில் ஆராய்ந்துகாட்டிய மெய்யுரைகளால் இனிது விளக்கி யிருக் கின்றார்

முப்பொருள் உண்மை

ஆகவே, உலகத்தியல்பையும், உயிர்களி னியல்பையும், இறைவனியல்பையும் உள்ளவாறே யுணரும் மெய்யுணர்வு வாய்த்தாலன்றி, இவற்றை யாராய்ந்து பார்த்தற்கு ஏற்ற பகுத் துணர்வு வாய்த்தமக்கள் தவத்தைச் செவ்வனை செய்து வீடு பேற்றை எய்துதல் இயலாது; இப்பிறவித் துன்பத்தை நீக்குத லும் ஆகாது. இதனாலன்றோ திருவள்ளுவர்,

“ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வைபத்தின்
வானம் நணியதுடைத்து” என்றும்,

“பொருள் அல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மருளானும் மாணப் பிறப்பு”

என்றும் அருளிச் செய்தார். ஆதலால், நம் முதலாசிரியராகிய தொல்காப்பியனாரும், அவர்காலந் தொட்டு வந்த நம் ஆசிரியர் மற்றையோரும் அம்மூன்று பொருள்களை ஆராய்ந்துகண்ட முடிபுகளை ஒருசிறிது எடுத்துக்காட்டி அவ்வளவில் இவ்விரிவுரையை முடிப்பாம்.

உலகின் உண்மை

முதலில் இவ்வுலகத்தினியல்பு இன்னதென்பது ஆராய்ந்து பாற்று. நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்துங்

கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்” (மரபியல்)

என்று கூறுதலின், நிலமும் நீருந் தீயுங் சாற்றும் வானும் என னும் ஐம்பெரும் பொருள்களின் கலவையே உலகம் என்பது பெற்றும். பிற்காலத்திற் பௌத்தரில் ஒருசாரார் முன்னேரத்தில் நின்றபொருள் பின்னேரத்தில் இல்லையாம் எனவும், மற் றும் ஒருசாரார் முயற்கொம்பும் ஆகாயத் தாமரையும் போல் அஃது இல் பொருட் டோற்றமாம் எனவும், மாயாவாத வே தார்த்தத்தார் அது பிரமப்பொருளிற் றேன்றும் இல்பொருண் மாயையாமெனவும் உலகத்தின் இயல்பைப்பற்றிக் கூறுங் கொள்கைகள் உண்பைக்கு மாறானகொள்கைகளா யிருத்தல் போலாது, ஐம்பெரு மெய்ப்பொருள்களின் கலவையே உலக மாம் எனக்கூறந் தொல்காப்பியனாரது கோட்பாடு நாடோறும் உலகியலிற் பயிலும் நமது அறிவுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்கின்றது! உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அடுத்தடுத்து உருமாறி வருவனவேயல்லாமல் அவை இல்லாதவெறும்பாழா தல் எஞ்ஞான்றும் இல்லையெனப் பல வியத்தகு ஆராய்ச்சி களால் ஆராய்ந்துணரக்கும் இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொரு ணூலார்தம் மெய்யுணையும் இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்துறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த தொல்காப்பியனா ருண்மையுரையும் ஒருங்கொத்து நின்றல் பெரிதம் விடக்கற்பால தன்றோ? சைவசித்தார்த முதல்தூல் ஆசிரியரான மெய்கண்ட தேவர் ‘உள்ளதே தோற்ற உயிர் அணையும்’ என்று தொல்காப்பியனார் கருத்தையே யொட்டிக் கூறுதலும் நினைவிற் பதிக்கப்பாற்று

உயிரின் உண்மை

இனி, இவ்வுலகத்துள்ள உயிர்க்ளையெல்லாம் ஓரறிவுடையன, ஈரறிவுடையன, மூவறிவுடையன, நாலறிவுடையன, ஐபறிவுடையன, ஆறறிவுடையன என்று அறவகையாகப் பகுத்து,

“ ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப் படுத்தினரே ”

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றும், சிற்றறிவுடைய உயிர்கள் தீவினைக்கு ஏதுவான மலத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்து, இறைவனார் பிறவிக்கு வருங்கால் முதலில் தொடுத்த லுணர்வே தோன்றுதற்கு இடந்தரும் புல்லும் மரணுமாய்ப் பிறந்தும், அதன்பிற சிறிதறிவு விளங்கித் தொடுத்த லுணர்வுஞ் சுவையுணர்வும் விளங்குதற் கேற்ற நத்தை கிளிஞ்சில் முதலியனவாய்ப் பிறந்தும், அதன் பிற சிறிதறிவு மிகுந்து அவ்விரண்டொடு மூக்குணர்வுந் தோன்றுதற்கேற்ற கறையான் எனும்பு முதலியனவாய்ப் பிறந்தும், அதன் பின் மேலும் அறிவு மிக்கு அம்மூன்றொடு கண்ணறிவுந் தோன்றற் கேற்ற நண்டு தும்பி முதலியனவாய்ப் பிறந்தும் அதன் பின் இன்னும் அறிவு மிகுந்து அவற்றொடு செவியறிவும் புலனாதற் கேற்ற விலங்குகளும் மாக்களுமாய்ப் பிறந்தும், அதன் பின் அறிவு விளக்கம் மிக விரிதலின் அவ்வைந்துடன் மனவறிவும் விளங்குதற்கேற்ற ஆறறிவுடைய மக்களாய்ப் பிறந்தும், இங்ஙனம் மலந்தேயும் நிலைக்குத் தகச் சிற்றுயிர்கள் முறையே முறையே அறிவிலும் பிறவியிலும் மேலேறி வருதல் தெளியப்படும். இங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

“ புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்

கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா அநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எப்பெருமான்”

என்று கூறுதல் காண்க. எனவே மலந்தேயும் அளவுக்கேற்ப உயிர்கள் மேன்மேற் பிறவியிற்சேரு மென்பதும், அதனால் ஒருயிர்க்குப் பலபிறவிகள் உளவா மென்பதும், பிறவிக டோலும்சுட்டப்படும் வினைகளே மேன்மேற் பிறவிகளை எடுத்தற்கு ஏதுவாமென்பதும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்க்குக் கருத்தாதல்போலவே, திருவள்ளுவனுர்க்குஞ் சைவ சமயாசிரியர், சந்தானாசிரியர்க்குங் கருத்தாதல் காணப்படும். பிறவிகள் பலஉளவாதலும், உயிர்கள் அப்பிறவிகளில் மாறிமாறிச் செல்லுதலும், அப்பிறவிக்கு ஏதுவான இருவினைகளும் அவ்வினைக் கேதுவான ஆணவ மலமும் பழைய ஆரிய நூலாகிய இருக்கு வேதத்திற் காணப்படாமையின், இக்கோட்பாடுக ளெல்லாம் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இறைவன் திருவரு ளுதவி கொண்டு தாமாகவே கண்டறிந்தன வாகு மென்பதையுணர்ந்து அத் தமிழ்ஆசிரியர் வழிவந்த நாம் பெரிதும் மகிழ்க் கடவேமாக.

கடவுள் உண்மை

இவ்வாறு பிறவிக டோலுஞ் சிறிது சிறிதாய் அறிவு விளங்கப் பெறுஞ் சிற்றுயிர்கள் போலாது இயல்பாகவே விளங்கப் பெறும் பேசறிவுடைய னாகிய இறைவன் ஒருவன், இவ்வுயிர்களின் வேறாய் உளன் என்பதூஉம், அவன் அவ்வாறு இயல்பாகவே விளங்கிய அறிவினனாய் நிற்பது உயிர்களின் வினைக்கு ஏதுவாகிய மலத்தாற் பற்றப் படானாய் அவன் பெருந்தாய்மையும் துட்பமும் உடையனாய் இருத்தலே காரணமாம் என்பதூஉம் தெற்றென விளங்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்தூ லாகும்”

என்று அருளிச்செய்தமை பெரிதும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

சிற்றுயிர்களும் இறைவனும் ஒன்றே என்றும், அற்றன்று சிற்றுயிர்கள் பொய் இறைவனே மெய்யென்றும், அதுவு மன்று இறைவன் ஒருவனே குடங்கடோறுங் காணப்படுந் திங்களின் சாயல்போல் உடம்புக டோறும் உயிர்களாய்க் காணப்படுகின்றனன் என்றும், அதுவும்பொருந்தாதுநெருப்பினின்று பொறிகள் தெறித்தாற்போல் இறைவனிலிருந்தே சிற்றுயிர்கள் உண்டாயின வென்றும், அதுவும் பொருத்தமின்று ஒன்று மில்லா வெறும் பாழே உயிரும் இறைவனுமாமென்றும், பிற்காலத்தாரிற் சமயத்தார் பர்ட்லரும் இறைவனிடல்பையும் உயிரின் இயல்பையும் உலகவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் ஒட்டி வரையறுத்துரை மாட்டாது பெரிது மயங்கிக் கூக்குரலிட்டித் தம்மிலே கலாம் விளைத்து நிற்ப, இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்தாறு ஆண்கட்கு முன்னரேயே உயிரின் தன்மையும் இறைவன் தன்மையும் இத்துணைப் பொருத்தமாக வரையறுத்து நமக்கு அறிவுவிளக்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்தம் அல்கியகன்ற அறிவின் திறத்தை எங்ஙனம் புகழுவல்லேம்! நமக்கு அவற்றை நன்குவிளங்கவைத்து அவர் நமக்குச்செய்யாமற்செய்த பேருதவிக்கு எங்ஙனம் அவர்க்கு நன்றி செலுத்தவல்லேம்! தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே திருவள்ளுவரும் இறைவனை “வாலறிவன்” அதாவது விளங்கிய அல்லது தூய அறிவினன்னன்று கூறுதலும் நினைவுகூரற் பாற்று.

இனி இச்சூத்திரத்தில் இறைவன் மக்களுக்கு மெய்யுணர்வு தோற்றுவித்தற் பொருட்டு அவர்மேற்சென்ற அருளிரக்கத்தால் முதல்நூல் அருளிச்செய்தானென்று ஆசிரியர் உரைத்தலால் இறைவன் பேரிரக்கமுடையவன் என்பதூஉம், அவன்முற்காலத்தே தெய்வத் தமிழ்மொழியின்கண் முதல்நூல் அருளிச்செய்தா னென்பதூஉம் இனிது பெறப்படும். இங்ஙனம் இறைவன் தமிழ்மொழியில் முதல்நூல் அருளிச்செய்தமையாலன்றோ மற்றைமக்கட் பிரிவினரெல்லாம் முப்பொருளுண்மை அறியாராய் மயங்கிநிற்பத் தமிழ்மக்கள்மட்டும் பண்டுதொட்டுஇன்றுகாறும் அவ்வுண்மைகளைத் தெளிய அறிந்து தலைசிறந்துநிற்கின்றார். இங்ஙனம் பண்டைநாளில்

இறைவன் தமிழின்கண் முதல் நூல் அருளிச்செய்து அறம் பொருள் இன்பவீட்டின் இயல்புகளை விளக்கினமை,

“ அருந்தவர்க்கு ஆவின்கிழ் அறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவர்க்கு அருளுதா எனக்கறிய இயம்பேடி [னேற்
அருந்தவர்க்கு அறமுதல்நான்கு அன்றருளிச் செய்தில்
றிருந்தவர்க்கு உலகிபற்கை தெரியாகாண் சாழலோ ”

என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும், ஏனைச் சைவசமயாசிரியருங் கூறுமாற்றாற் செவ்வனை புலனும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் உணர்த்துதல் பற்றி இறைவன் அருளிச்செய்த தமிழ்நூல் நான்மறை பெனவும் வழங்கப்படலாயிற்று.

கடவுள் வழிபாடு

இனி, இத்துணை இரக்கமுடையதாகிய இறைவன் சிற்றயிர்களாகிய நமக்கு அணுக்கனாய் நின்று நாம் செய்யும் வழிபாடுகளை என்று கொள்ளும் உண்மை,

“ கொடிநிலை கத்தழி வள்ளியென்ற
வடுகீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே ”

என்னும் சூத்திரத்தால் நம் தேய்வ முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றார். அதன் துட்பபும், இறைவன் ஒருவனை முருகன், பிள்ளையார், திருமால், சிவபிரான் என நின்றலும், இவைபற்றி எழுந்த புராணகதைகளுட் பொருந்துவன பொருந்தாதனவும் ‘ மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும்’ என்னும் எமதுவிரிந்த நூலிலும், இப்போதுபாம் வெளியிட்டிருக்குங் “கடவுளுக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம்ஆகா” என்னும் எமது நூலிலுங் கண்டுகொள்க. அவையெல்லாம் இப்போது விரிக்கிற பெருகும். இதுகாறும் விளக்கியதுகொண்டு, பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்திய விழுமிய கொள்கைகளை நம் சைவசமயக் கோட்பாடுகளாய் இன்றகாறும் நிலவி வருதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஒம் சிவம்.

யிற்று. அச்சைவமகாநாட்டுக்கு யாம் அவைத்தலைவராக இருந்து அதனை நடாத்தல் வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் அவைத்தலைவராயிருந்து செய்யுஞ் சொற்பொழிவினை முன்னதாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தற்கு உதவியாய் அதனை எழுதித் தருதல் வேண்டுமென்றும் அறிவிலும் அன்பிலுஞ் சிறந்த கல்லோர்கள் எம்மை வற்புறுத்துக் கேட்டுக் கொண்டமையின், அவர்தம் விருப்பப்படி அவ்விண்ணிஞ் செய்யவேண்டிவதும் இன்றியமையாததாயிற்று. இங்ஙனமாக இவ்வைந்துநிகளும் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிய நன்முயற்சிகளில் யாம் ஒவ்வாது சம்பெட்டிருந்தமையின் இவ்விதங்கள் இத்தனை நிகங்கள் வழித்து வெளிவரலாயின.

இக்காரணங்களினாலேயே 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் எமது பெருதூலுக்கு யாம் எழுதும் ஆங்கில முகவுரையும் இன்னும் எழுதி முடிக்கப்படவில்லை. ஆயினும், அம்முகவுரை 9, 10-இதழ்களில் வினாவில் வெளிவருமாறு இமறவன் அருள்செய்வன்.

யாம் திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் கூடிய சைவமகாநாட்டின்கண் நிகழ்த்திய சலைமைப்பெருரை ஞானசாகரக் கையொப்ப நண்பர்க்கும் பயன்படும்வண்ணம் இவ்விதழ்களில் முதற்கும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ஞானசாகர ஆசிரியர்.

திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் கூடிய

சைவமகாநாடு நடந்த வரலாறு

இவ்வரலாறு நிகழும் ஆனித்திங்கள் வெளிவந்த சிந்தாமந்த இதழினின்றஞ் சுருக்கி யெடுத்து இங்கே வெளியிடப்படுகின்றது:—

இம்மகாநாடு மிக்கசிற்பாக்கத் திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் சுக்கில ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் ௧-ஆம் நாள் முதல் (16—5—1929) ஆறு நாட்கள் வரை நடைபெற்றது. அன்பு, அறிவு, ஒழுக்கம், சைவசமயஉணர்ச்சி, பற்று, சமய நடை முதலியவைகளில் தலை சிறந்த விளங்கும் சுவாமி வேதாசலம் என வழங்கும் மறைந்த நிரு மறையாலையடிகள் தலைமையுண்டார்கள். மக்களுக்குள்ள எல்லா நற்குண நம்செய்கைகட்கும் உறைவிடமாகவும், சைவமதாதிபதி கட்டோர் அணிகலமாகவும் விளங்கும் உயர்ந்த சிவசுலபுக மெய்த் தான சிவாசாரிய சுவாமிகள் இம்மகாநாட்டை உடனிருந்து நடத்திவைத்தார்கள். இவ்விரு பெரியார்களின் திருமுன்பும், சைவசமயத்திலும் அறிவு நூலாராய்ச்சியிலும் மிக்க சிறந்தவர்களான அறிஞர்களாற் போற்றப்படும் பேரறிஞர் பலர் முன்பும் நடந்த இம்மகாநாட்டின் நடைமுறை, நடவடிக்கைகள், தீர்மானங்கள், சொற்பொழிவுகள் முதலிய எவற்றையும் அறிவுடைப எவருங் குறை கூறல் இயலாது. திருநெல்வேலியில் நடந்த சைவப்பெரியார் தனிக்கூட்டத்தை விட மிகுதியாக இம்மகாநாட்டுக்கு மிக்க ஆர்வத்தோடும் கிரம்பிய சைவப் பற்றோடும் தூற்றுக்கணக்கான பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். ஏனைய ஜில்லாக்களோ விடத் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்தும் சென்னைமா நகரத்தி லிருந்தும் வந்த பிரதிநிதிகளின் எண் மிகுதியாயிருந்தது. அவர்கள் வருகை, சமயச்சிற் திருத்தம் இன்றியமையாத பழங்கோட்பாடுகட்கு மாறுபடாத வகையிலேயே நடைபெற்றவேண்டுமென்பதை அறிவுறுத்துவதாயிற்று. தீர்மானங்களும் அவ்வுயரிய முறையிலேயே செவ்வையாக நிறைவேறின.

முதல்கள் (16—5—1929) மாலை ஆறரைமணிக்கு ஸ்ரீமத் ஞானியார் சுவாமிகள் திருமடத்திலிருந்து புறப்பட்டுப், பிரதிநிதிகள் பலர் புடைசூழ அவைத்தலைவர் மறைமலையடிகள் திருப்பாடலேசுவரர் திருக்கோயில்சென்று, திருமுறைமையாதல் முதலான முறைப்படி வழிபாடு செய்தனார்கள். மாலை 8-மணிக்கு மீண்டும் திருமடத்துக்கு வந்தவுடன் அவர்கிந்தாமந்த மகாரமஜப பொதுக்கூட்டம் ஒன்றுநடைபெற்றது. * * *

இரண்டாம் நாள் (17—5—1929) காலை 8-மணிக்கு அவைத்தலைவரவர்கள் அன்பர்கள்பலர் புடைசூழ இன்னிய முடிக்கத்துடன் உள்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டனர். ஸ்ரீமத் ஞானியார் சுவாமிகள் திருமடத்தின் காலை 2-மணிக்கு

மகாநாடுதொடங்கிற்று. திருவாளர்கள் மா. வே. நெல்லையப்பிள்ளை, கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை, சுவாமி சிவசேசர், கே. ஆற்றமுகம் பிள்ளை, ச. சச்சிதா நந்தம்பிள்ளை, ந. மு. வேங்கடசாமியாட்டார், திரு. வி. உலகநாதமுதலியார், வேங்கடராமையர், திருவண்ணாமலைப்பாவலர், ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் ஆகிய இவர்கள் முன்மொழி, பின் மொழி, ஏற்கு மொழி கூறி, அவைத் தலைவரின் கல்வி, அறிவாற்றல், தகுதி முதலியவற்றை விளக்கிய பின்னர், உயர் திரு மறைமலையடிகள் தலைமைபுண்டார்கள். பின்னர் வரவேற்புக்கழகத்தின் சார்பாகத் திரு வை. கந்தசாமி முதலியார் வரவேற்பு இதழினைத் தலைவர்க்குப் படித்துக்கொடுத்தார்கள். வரவேற்புத் தலைவர் தருமபுஷணம் திவான்பக தூர் சீ. நா. முத்தையாசெட்டியார் அவைத்தலைவர்க்கும் ஸ்ரீமத் ஞானியார் சுவாமிகட்கும் அடிகிய பூமலைகள் அணிந்தனர்.

பின்னர் உயர்திரு மறைமலையடிகள் ஏறக்குறைய இரண்டரைமணி நேரம் சிந்தைக்கினிய தமது பேருரையை நிகழ்த்தினார்கள். * * * அன்றமாலே ஐந்துமணிக்குச் சிவஞானப்பந்தலில் மீண்டும் மகாநாடு கூடிற்று. திருவாளர்கள் கி. சுப்புசாமி முதலியார், பா. ரா. பரமசிவ முதலியார், இளவழிகுடூர், மா. வே. நெல்லையப்பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் முறையே 'பரையின் வரலாறு', 'சமயவாழ்வும் சாகிவித்தியாசமும்', 'சைவமுந் தயிழும்', 'சிவவழி பாடு' என்பனபற்றிப் பேசினார்கள். அவைத்தலைவரவர்கள் அச்சொற்பொழிவுகளின் பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுங்கால், இடையிடையே அரும்பெரு துட்பக்களை நன்குவிளக்கி விரித்து அன்றும் மறுநாட்காலையும் முடிவுரை மொழிந்தார்கள்.

மூன்றாம் நாள்மாலையிலும் 5-மணிக்குச் சிவஞானப்பந்தலிற் கூடிய மகாநாட்டில் திருவாளர்கள் குளித்தலை அரங்கசாமி யார், கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை, ந. சிவகுருநாத பிள்ளை, ரா. பதுமநாப பிள்ளை, பொ. சொக்கலிங்கனார் ஆகிய இவர்கள் முறையே 'சைவசித்தாந்திகள் கடவுட்கோட்பாடு' (ஆங்கிலத்தில்), 'சிவாகமங்கள்', 'சைவம் முக்காலத்துக்கும் உரியது', 'பிர்தாம் திருமுறையும் அப்பர் அருள்மொழியும்', 'ஆருயிர்ப்பணி' என்பனபற்றி அரிய சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினர். அவைத்தலைவரவர்கள் அன்றும் மறுநாட்காலையும் இனிய முடிவுரை கூறினார்கள்.

நான்காம் நாள் (19-5-1929) மாலே பிற்தரைமணிக்குத் திரண்டுவந்த பெருங்கூட்டத்திற்குச் சிவஞானப்பந்தலில் இடம்போதாமையால், திருப்பாடலே சுவரர் தருமபாட்சாலையின் பின்புறத்தேயுள்ள பெருவெளியின் ஒருமரத்தடியில் மகாநாடு கூடிற்று. திருவாளர்கள் கே. ஆற்றமுகம் பிள்ளை, திரு வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார், சு. வஜ்ரவேல் முதலியார், ஆகிய இவர்கள் முறையே 'திருநெறித்தொண்டு', 'திருஞானசம்பந்தர்', 'உருவவழிபாடு' என்பனபற்றி அரிய விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார்கள். * * *

(தொடரும்)

இரண்டு அரிய பெரிய தனித்தமிழ் நூல்கள்

மறைத்திரு மறைமலைஅடிகளால் இயற்றப்பட்டவை

பாழங்கொள்கைக்காரரால் இப்போது விளைந்திருக்குங் குழப்பத்தினின்றிவிடுபட்டுத் தெளிவான அறிவு பெற்று உண்மை யுணர்தற்கு இவ்விரண்டுநூல்களையும் எல்லாரும் வாங்கிக்கற்றல்வேண்டும்.

கடவுள்தலைக்கு மாறா கொள்கைகள் சைவம்ஆகா, 108-பக்கம்; விலை ஒரு ரூபா.

பொருந்தும்உணவும் பொருந்தா உணவும் 2-ஆம்பதிப்பு, 98-பக்கம்; விலை ஒருரூபா.